

ŠTO JE PASTOR RUSSELL POUČAVAO

O Savezima, Posredniku, Otkupnini,
Žrtvi za grijeh i Pomirenju

SVEZAK 2

Pastor C. T. Russell

Rođen 16. veljače 1852. - Završio zemaljski put 31. listopada 1916.

Nakladnik: Međunarodno Udruženje Istraživača Biblije
Ponovljeno izdanje 2026.

Sadržaj

1 Zakonska pravednost i pravednost vjere	4
1.1 Božanski Zakon je standard za sve	4
1.2 Židov nije uspio održati Božanski Zakon	4
1.3 Novi zakonski savez zahtijevat će poslušnost Božanskom standardu	4
1.4 Razlika između onih pod starim i Novim zakonskim savezom	4
1.5 Posredovanje će trajati tisuću godina	4
1.6 Svrha Evanđeoskog doba izgubljena iz vida	4
1.7 Sarin savez je drugačiji, nije zahtijevao Posrednika	4
1.8 Krist prihvaćen zbog poslušnosti Zakonu, Crkva prihvaćena po vjeri i poslušnosti u granicama svojih mogućnosti	5
1.9 Nakon što iskuša Crkvu, Bog će je u potpunosti prihvatiti	5
1.10 Crkva nije opravdana ni pod kojim Savezom	5
1.11 Pavao pokazuje da je Abraham bio opravdan prije odredbe o obrezanju	5
2 Abrahamski savez nije Novi savez	5
2.1 Obećanje nasuprot Savezu	5
2.2 Božje obećanje Abrahamu je Savez	6
2.3 Savez obvezan zakletvom	6
2.4 Božja zakletva	6
2.5 Pavao i Abrahamski savez	6
2.6 Izrael je shvaćao vrijednost Abrahamskog saveza	7
2.7 Evanđeoska Crkva nije sjeme dviju majki	7
2.8 „Nakon onih dana sklopit ću Novi savez“	7
2.9 Kažnjavanje Izraela	7
2.10 Sedam vremena nije doslovno	8
2.11 Sedam vremena završava 1914.	8
2.12 Izrael nespreman prilikom prvog dolaska	8
2.13 „Oni dani“ i „sedam vremena“ su sinonimi	8
2.14 Pavao objašnjava Izraelovo odbačeno stanje	8
2.15 Izraelovo odbacivanje nije trajno	8
2.16 Izraelovi grijesi uklonjeni prije uspostave Novog saveza	9
2.17 Gospodinov jarac predočava Crkvu	9
2.18 „Oni dani“ i Joelovo proročanstvo	9
2.19 Sekundarna primjena zasluga	9
2.20 Zašto je Novi savez odgođen	9
2.21 Naš Gospodin „Jamac“ Novog saveza	10
2.22 Smrt Tijela Kristova neophodna za pečaćenje	10
2.23 Krv Novog saveza	10
2.24 Dan pomirenja i njegove slike	10
2.25 Tisućugodišnja vladavina i blagoslovi restitucije	10
2.26 Završetak velike Tajne	11
3 Tri Abrahamove žene	11
3.1 Ketura kao Abrahamova žena	11
3.2 Ketura je bila slika, iako je Pavao ne spominje	11
3.3 Izak i Crkva nemaju dvije majke	11
3.4 Hagara i Ketura, poput Starog i Novog saveza, bile su dodaci	12
3.5 Novi zakonski savez zamjenjuje stari Zakonski savez, a ne Abrahamski	12
3.6 Isus o dva saveza ili majke	12

4 Sjeme Abrahamovo i njegovo djelo	13
4.1 Vjera u Božansko predznanje kao važna lekcija	13
4.2 Svitak u Božanskoj ruci	13
4.3 Lav iz plemena Judina onaj koji je dostojan	13
4.4 Isus otkriva Očeve planove u pravo vrijeme	13
4.5 Evanđelje unaprijed	13
4.6 Bog ponovno potvrđuje obećanje	14
4.7 Židovski narod održan na okupu Božjim obećanjem	14
4.8 Zakonski savez nije poništio Abrahamsko obećanje	14
4.9 Ostatak blagoslovljen između Jakova i Krista	14
4.10 Nemoguće je nesavršenom čovjeku držati Božji savršeni Zakon	14
4.11 Zašto je Isus rođen pod Zakonskim savezom	15
4.12 Blagoslov svijeta zahtijevao je da Isus preda zemaljska prava osigurana pod Zakonom	15
4.13 Isusova nagrada za njegovu poslušnost	15
4.14 Mesija posjeduje zemaljska prava kao imovinu	15
4.15 Poticaj da se ne zaboravi kako je Zakonski savez obećavao samo zemaljski život, blagoslove i vlast	16
4.16 Zašto je obećan antitipični Melkisedek	16
4.17 Božji Zakonski savez će biti zamijenjen	16
4.18 Izrael iščekuje slavnog Mesiju	16
4.19 Zašto je Židovima dopušteno da razapnu Isusa	16
4.20 Isusovo prvo djelo nije sa Židovima	16
4.21 Isus odbacuje Židove umjesto da ih blagoslovi Novim savezom	16
4.22 Tajna koja će biti otkrivena – Bog nije napustio izvorni plan	17
4.23 Tajna će biti dovršena	17
4.24 Klasa "Tajne"	17
4.25 Krist ima nešto za dati	17
4.26 Kroz duhovno prema prirodnom	17
4.27 Sav Kristov blagoslov ide klasi "Tajne"	18
4.28 Smrt Ostavitelja	18
4.29 Izrael još uvijek odbačen, dokaz da Tijelo Kristovo nije potpuno	18
4.30 Mistična klasa na razini duhovne slave	18
4.31 Zašto je Krist prosljedio svoju "čašu"	18
4.32 Sveto pismo ne ostavlja sumnju u to da Crkva dijeli Isusovu "čašu"	19
4.33 Dijeljenje Kristove slave ovisi o dijeljenju Njegove "čase"	19
4.34 „Milosrđe kroz vaše milosrđe"	19
4.35 Sav Izrael će se spasiti	20
4.36 Izbavitelj mora biti rođen	20
4.37 Cijelo Evanđeosko doba potrebno za rođenje Velikog Izbavitelja	20
4.38 Izrael će biti blagoslovljen od Izbavitelja s Velikim mnoštvom kao slugama	20
4.39 Nisu svi Izraelci	20
4.40 Vjera neophodna za blagoslov pod Novim savezom	21
4.41 Blagoslovi Novog saveza prvo drevnim dostojanstvenicima	21
4.42 Nužnost Novog saveza	21
4.43 Vjera poput Abrahamove je neophodna	21
4.44 Malo stado	21
4.45 Rezultat da je Kristovo djelo bilo ograničeno na Evanđeosko doba	22
4.46 Dužina i širina	22
4.47 Božji Zakon će stajati zauvijek	22
4.48 Vrijednost Novog saveza	22
4.49 Apostol Pavao oduševljen Božjim planom	22

5	Drevni dostojanstvenici pod Savezom vjere	22
5.1	Razlika između Abrahamskog i Zakonskog saveza	23
5.2	Novi savez, NOVI zakonski savez	23
5.3	Veliki Prorok, Svećenik, Sudac, Kralj – Glava i udovi surađuju	23
5.4	Novi savez je savez djela	24
5.5	Crkva i drevni dostojanstvenici suđeni po vjeri, a ne po djelima	24
5.6	Izvorni savez obećao je blagoslov cijelom čovječanstvu	24
5.7	Dodavanje izvornom savezu nije nedostatak	24
5.8	Djela i kazne pod Novim savezom	24
5.9	Božje uređenje kroz savez je najbolje	25
6	Otkupnina i Pomirenje za grijeh	25
6.1	Pripremljeno tijelo	25
6.2	Čovjekova Otkupna cijena	25
6.3	Zašto je Isus napustio Nebesku Slavu	25
6.4	Isusova smrt učinila je Otkupnu cijenu prenosivom	25
6.5	Isusova Otkupna cijena dovoljna za sve	26
6.6	Otkupnina nasuprot Pomirenju	26
6.7	Zašto je Isus rođen pod Zakonom	26
6.8	Krist - središnja figura	26
6.9	Miješanje slika	27
6.10	Pomirenje za grijeh žrtvom	27
6.11	Tipska slika Pomirenja	27
6.12	Tri spaljivanja — Žrtve	28
6.13	Pojavio se za nas	28
6.14	Dva jarca predstavljala su sve posvećene	29
6.15	Identifikacija antitipičnog junca i jarca	29
6.16	Veliki svećenik uračunao krv jarca kao dio Svoje žrtve	29
6.17	Duhovski blagoslov	29
6.18	Vlastitom krvlju	30
6.19	Uloga žrtvenog jarca	30
6.20	Veliko mnoštvo i pomirenje za grijeh	30
6.21	Grijesi priznati na glavi žrtvenog jarca	31
6.22	Zajedništvo u Njegovim patnjama	31
6.23	„Ovo je moja krv - pijte iz nje svi“	32
6.24	Pijenje njegove "Čaše"	32
6.25	Čvrsto se držati Obećanja	32

1. ZAKONSKA PRAVEDNOST I PRAVEDNOST VJERE

1.1. Božanski Zakon je standard za sve

Iako se Crkva ne razvija ni pod jednim Zakonskim savezom – niti pod starim Zakonskim savezom, niti pod Novim (zakonskim) savezom – ipak se mjeri standardom Božanskog Zakona; kao što apostol kaže: Pravednost Zakona ispunjava se u nama koji hodimo ne po tijelu, nego po Duhu. - Rim. 8:4.

1.2. Židov nije uspio održati Božanski Zakon

Židov pod Zakonskim savezom nije se mogao opravdati jer nije mogao držati slovo tog Zakona, i jer Mojsije, posrednik tog Zakonskog saveza, nije imao nikakvih zasluga ni milosti kojima bi mogao doprinijeti narodu da bi ih se moglo ispričati od slova Zakona i tako omogućiti da duh tog Zakona postane dostupan za njihovo opravdanje.

1.3. Novi zakonski savez zahtijevat će poslušnost Božanskom standardu

Novi (zakonski) savez, baš kao i onaj stari, zahtijevat će poslušnost slovu Božjeg Zakona, a ne samo njegovom duhu. Pravilo tog Saveza bit će: "Tko vrši ove stvari, po njima će i živjeti." Koja će onda prednost proizaći pod Novim (zakonskim) savezom, a koja bi bila iznad one koju je Židov uživao pod starim Zakonskim savezom?

1.4. Razlika između onih pod starim i Novim zakonskim savezom

Odgovaramo: Razlika će biti u tome što će Novi (zakonski) savez imati boljeg Posrednika, koji će tijekom postojanja Tisućugodišnjeg Kraljevstva imati pravo poučavati, kažnjavati, nagrađivati, pomagati i uzdizati sve koji će mu biti poslušni, tako da će do kraja Tisućugodišnjeg doba svi koji žele vječni život, svi koji cijene pravednost, ili oni koje se može navesti da je cijene, biti dovedeni do onog savršenog mentalnog, moralnog i fizičkog stanja u kojem je Adam uživao, ali ga je izgubio zbog grijeha, a koje je Krist otkupio žrtvovanjem samoga sebe.

1.5. Posredovanje će trajati tisuću godina

Posredovanje će trajati tisuću godina, a po njegovom završetku svijet će biti predan u nadležnost Nebeskom Ocu — Krist će "predati Kraljevstvo Bogu i Ocu". (1. Kor. 15:24.) Bit će predani savršeni, mentalno, fizički, moralno, i bit će sve ono što je Adam bio, plus iskustva dobivena kroz vladavinu zla i kroz kasniju vladavinu pravednosti. Tako stari Zakonski savez i Novi (zakonski) savez imaju posebne točke sličnosti, i vidimo da je razlika između njih dvoje u tome, kako ističe sveti Pavao, što Novi (zakonski) savez ima boljeg Posrednika, koji je u stanju poništiti prošle grijeha i ukloniti kameno srce, te procesima restitucije obnoviti srce od mesa. Uz to, on će poučavati čovječanstvo sve dok ne dođu u stanje u kojem će, ako to žele, moći savršeno održati Božanski Zakon, kako u slovu tako i u duhu.

1.6. Svrha Evanđeoskog doba izgubljena iz vida

To se izgubilo iz vida u mračnom srednjem vijeku. Stvarna svrha ovog Evanđeoskog doba — odabir udova antitipičnog Mojsija, antitipičnog Posrednika Novog (zakonskog) saveza — tajna — postala je zamračena. Nije se priznavalo nikakvo buduće doba za blagoslov Izraela i svijeta. Umjesto toga, Novi se savez smatrao samo još jednim imenom za Adamski savez, kojemu bi on zapravo trebao biti dodatak.

1.7. Sarin savez je drugačiji, nije zahtijevao Posrednika

Savez pod kojim postajemo Abrahamovo Sjeme — to jest Abrahamski savez (Sarin savez) — nije imao zakonskih odredbi ni posrednika. Bio je to jednostran Savez i nije mu trebao posrednik. Sklopljen je s onim koji je vjerovao Bogu, koji je bio opravdan svojom vjerom, i čija je vjera bila iskušana poslušnim djelima do granica njegovih mogućnosti. Tom ispitantom, dokazanom čovjeku, Abrahamu, Bog je dao veliko obećanje: "U tebi i u tvom Sjemenu blagoslovit će se sve obitelji na zemlji." To je bio Savez kojem je dodana zakletva potvrde. To obećanje i ta zakletva postaju naša snažna utjeha, naše sidro nade, jer smo ujedinjeni s Kristom kao njegovi udovi

— udovi Duhovnog Abrahamovog Sjemena, koje će blagosloviti prirodni Izrael i svijet po dugo obećavanom Novom (zakonskom) savezu, čijim smo mi osposobljenim slugama ili poslužiteljima postali.

1.8. Krist prihvaćen zbog poslušnosti Zakonu, Crkva prihvaćena po vjeri i poslušnosti u granicama svojih mogućnosti

Kristu je izvorni Savez došao s "dodanim" Zakonom, a on je postao baštinikom zahvaljujući svojoj poslušnosti Zakonu. On nas sada prihvaća odvojeno i neovisno o Zakonu, pod uvjetom naše vjere i poslušnosti u granicama naših mogućnosti. Nama se pravednost Zakona uračunava kao ispunjena kada hodimo, ne po tijelu, već po duhu Zakona, jer time dokazujemo da bismo, kad bismo imali savršenu sposobnost, savršeno držali Božanski Zakon. A mi koji smo prihvaćeni kao udovi Kristovog Tijela ušli smo u savez žrtve s obzirom na zemaljsku prirodu, i da bismo bili kopije našeg Otkupitelja u onoj mjeri u kojoj to možemo — u srcu, u volji i, koliko je to moguće, na djelu.

1.9. Nakon što iskuša Crkvu, Bog će je u potpunosti prihvatiti

Nakon što nas tako iskuša, ako se pokažemo vjernima, Bog će nas u potpunosti prihvatiti i darovati nam duhovna tijela nalik tijelu našeg Otkupitelja. Upravo na taj način, kao Nova Stvorjenja u Kristu, možemo biti Duhovno Abrahamovo Sjeme i udovi Tijela velikog Posrednika, velikog Proroka, Svećenika, Kralja i Suca, koji će tijekom Tisućugodišnjeg doba, pod Novim (zakonskim) savezom zapečaćenim Njegovom krvlju, uspostaviti pravednost na zemlji te podići voljne i poslušne iz čovječanstva iz grijeha, degradacije i smrti u sklad s Bogom i u vječni život.

1.10. Crkva nije opravdana ni pod kojim Savezom

Ako netko pita: Pod kojim je Savezom Kraljevsko Svećenstvo, Crkva Prvorođenaca, opravdana? Odgovaramo: ni pod kakvim savezom. Naše opravdanje, poput Abrahamovog, jest po vjeri. Kao što je pisano: "Abraham povjerova Bogu i to

mu se uračuna u pravednost. No nije napisano samo radi njega da mu je to (pravednost) uračunato, nego i radi nas, kojima će se uračunati ako vjerujemo u onoga koji je uskrisio od mrtvih Isusa, Gospodina našega; koji je predan za naše grijeha i uskrsnuo radi našeg opravdanja." — Rim. 4:3, 23-25.

1.11. Pavao pokazuje da je Abraham bio opravdan prije odredbe o obrezanju

Sveti Pavao u tom kontekstu ističe da Abraham nije bio opravdan zbog svog obrezanja, jer je bio opravdan po vjeri i smatran pravednim prije nego što mu je dan pečat obrezanja. Isto tako, on nije bio opravdan Savezom koji je s njim sklopljen, već je Savez sklopljen s njim zbog njegove vjere i njegovog opravdanja kroz vjeru. A tako je i sa svima nama koji smo ubrojeni u Abrahamovo Sjeme. Nakon što smo opravdani po vjeri, odobren nam je privilegij da umremo s Kristom, i tako postanemo udovi Njegovog Tijela, duhovno Abrahamovo Sjeme, čije je obrezanje ono srčano. — Gal. 3:29.

2. ABRAHAMSKI SAVEZ NIJE NOVI SAVEZ

Kakav odgovor trebamo dati onima koji sada pokušavaju "poučavati" da je Abrahamski savez, koji nije imao posrednika, bio samo Božje obećanje, a nipošto Savez? Oni tvrde da je Božje obećanje Abrahamu bilo samo preliminarna izjava te da je Novi savez zapečaćen i učinjen djelotvornim smrću našeg Gospodina Isusa, te da on, kao Posrednik Novog saveza, posreduje najprije između Boga i Crkve, a da će tijekom Tisućugodišnjeg doba posredovati dalje između Boga i svijeta čovječanstva.

2.1. Obećanje nasuprot Savezu

Čini se da jedva vrijedi uopće davati ikakav odgovor na tako nerazumno i nebiblijsko prikazivanje stvari što se tiče "učitelja". Međutim, odvažne izjave i pogrešno primijenjeni tekstovi ponekad imaju težinu kod nestabilnih i biblijski neukih; stoga se osjećamo opravdanim javno ispitati ovo pitanje. Što se tiče tvrdnje da obećanje nije Savez, to je bez sumnje istina u pravnom smislu, kao između ljudi. Tako bi odvjetnik rekao da puko obećanje bez naknade ne bi imalo

obvezujuću snagu na ljudskim sudovima, jer su ljudski umovi i planovi podložni promjenama; i da svaki čovjek može promijeniti svoje namjere i ne biti smatran odgovornim za svoju promjenu, ako nije dan nikakav obvezujući sporazum, savez ili naknada. Ali to sigurno ne vrijedi za bilo koje Božje obećanje, Onoga koji ne može lagati, čije se obećanje ne može prekršiti. Božje obećanje stoga je apsolutno savez i obvezujući sporazum. Sva težina Božanske istinitosti ga obvezuje. Ali, kako ljudska slabost i nevjera ne bi posumnjale u Božansku Riječ, Bog se udostojao učiniti svoje obećanje Savezom na najobvezujući i najmjerodavniji zamisliv način, On je svoje obećanje vezao zakletvom.

2.2. Božje obećanje Abrahamu je Savez

Sveto pismo se uvijek iznova poziva na Božje riječi upućene Abrahamu, ne samo kao na obećanje, već kao na Savez. Kao što je, na primjer, prije nego što je sklopljen, Bog rekao Abrahamu: Izađi iz svoje zemlje u zemlju koju ću ti pokazati, i sklopit ću s tobom Savez. U skladu s tim obećanjem Abraham se preselio u zemlju Kanaan, gdje Bog izjavljuje da je s njim doista sklopio Savez, u smislu da će se u njegovom sjemenu blagosloviti sve obitelji na zemlji. Prorok nam govori da je taj Savez potvrđen tri puta Abrahamu uz zakletvu – zatim Izaku i ponovno Jakovu. (Vidi Post. 17:19; 22:18; 26:4; 28:14.) Ovo što apostol naziva Obećanjem (naročito i posebno iznad svih obećanja) također se samo u Knjizi Postanka naziva Savezom trinaest puta, uz brojne druge reference koje svatko može pronaći pomoću konkordancije.

2.3. Savez obavezan zakletvom

Doista se čini čudnim da bi želja za uspostavljanjem neke teorije mogla iskriviti prosuđivanje bilo kojeg kršćanskog istraživača Biblije do te mjere da bi nastojao ignorirati najveći od svih zamislivih Saveza koji su zabilježeni – Savez o kojem ovise sve naše nade kao kršćana. Poslušajte kako apostol Pavao procjenjuje ovaj Savez kao što je navedeno u Hebrejima 6. Potičući Izraelce na strpljenje i vjeru kako bi mogli naslijediti obećanja, sveti Pavao kaže: "Jer kad je Bog dao obećanje Abrahamu, budući da se nije imao kime većim zakleti, zakleo se samim sobom... jer

ljudi se doista kunu većim od sebe i zakletva za potvrdu kraj je svakoj prepirci." U ovoj stvari Bog, želeći izobilnije pokazati baštinicima obećanja nepromjenjivost svog nauma, potvrdio je obećanje zakletvom; da bismo pomoću dvije nepromjenjive stvari, u kojima je nemoguće da Bog prevari (slaže), mi imali snažnu utjehu, mi koji smo pribjegli da se uhvatimo za nadu koja je pred nama. Apostol tako pokazuje da je Abrahamski savez (bez posrednika, jer je bio bezuvjetan) bio čvrsto vezan na način koji bi bio zadovoljavajući čak i među ljudima, naime, zakletvom.

2.4. Božja zakletva

Koliko je tek uvjerljivija Božja zakletva, koja taj temeljni Savez sklopljen s Abrahamom čini sigurnim i nepromjenjivim, osiguravajući baštinicima obećanja ("nama") da će u konačnici cijelo čovječanstvo primiti blagoslov i da će on doći kroz nas. (Gal. 3:29.) Apostol nam govori da je tu zakletvu Bog namijenio nama radije nego Abrahamu, kako bi nam dao snažnu utjehu, da bismo se mogli čvrsto uhvatiti za nadu koja nam je ponuđena u tom obećanju – tom Abrahamskom savezu. On dodaje (stih 19) da imamo ovu nadu kao sidro duše, sigurno i čvrsto, koje seže unutar zavjese, kamo je Isus ušao kao naš preteča, kojemu se mi približavamo – kao udovi našoj Glavi. On je Glava tog Sjemenja obećanja. Mi, udovi Njegovog Tijela, uskoro ćemo ga slijediti iza zavjese i sudjelovati u Njegovom slavnom djelu blagoslivljanja naroda, počevši od Izraela, pod Novim savezom. Mi smo, kao usvojeni udovi Tijela Kristova, izravni korisnici izvornog Saveza, čije će se ostale značajke blagoslivljanja svijeta ostvariti kroz nas – pod uređenjem Novog saveza s Izraelom.

2.5. Pavao i Abrahamski savez

Zasigurno nema dosljednosti ni razloga u ignoriranju ovog velikog Saveza obavezanog zakletvom koji je sklopljen u Abrahamovo vrijeme, a dovršen Božanskom zakletvom. Da to nije bio Savez, ili da, kao Savez, nije bio ratificiran niti postao djelotvoran sve do Isusovih dana, za što bi onda apostol rekao da je Zakonski savez dodan Abrahamskom savezu 430 godina nakon što je Abrahamski savez bio sklopljen?

Očito je da je sveti Pavao smatrao Abraham-ski savez dobro uspostavljenim, jer dodaje da kasnije uvedeni Zakonski savez nije mogao poništiti Abrahamski savez (Gal. 3:17). To je morao biti temeljito dovršen Savez, čvrsto vezan Božanskom zakletvom, inače bi tvrdnja da se on ne može poništiti bila neistina. Poslušajte ponovno raspravu svetog Pavla o ovoj temi s Galaćanima. On kaže: "Ovo velim: Saveza koji je Bog u Kristu prije potvrdio ("prethodno ratificirao" - Strongov leksikon), ne može poništiti Zakon [Savez], koji je nastao četiri stotine i trideset godina poslije, tako da bi obesnažio obećanje." Prikazujući inferiornost Zakonskog saveza u usporedbi sa Starim (izvornim) Abrahamskim savezom, sveti Pavao nam govori (Gal. 4:22-31) da su dvije Abrahamove žene, Sara i Hagara, bile alegorijske; da je Sarin sin predstavljao Krista, Crkvu, Glavu i Tijelo, dok je Hagarin sin predstavljao narod tjelesnog Izraela. On kaže: "Ovo je slika (alegorija): to su dva Saveza; jedan s brda Sinaja, koji rađa za ropstvo, to je Hagara, koja odgovara sadašnjem Jeruzalemu, i u ropstvu je sa svojom djecom." Naprotiv, on izjavljuje da Sara odgovara Jeruzalemu koji je gore i koji je slobodan, a koji je majka svih nas. On dodaje: "A mi smo, braćo, kao Izak, djeca obećanja." (Stih 28.) Bilo je potrebno gotovo sedamnaest stoljeća za razvoj Hagarinog sina, Tjelesnog Izraela, pod Zakonskim savezom. Sin Sare [izvorni ili Abrahamski savez], već je više od osamnaest stoljeća u procesu razvoja. Kroz njega će se blagosloviti svi narodi. Svojom je poslušnošću osigurao prava na zemaljski život; žrtvovao ih je ili ih položio na Kalvariji; tijekom ovog doba učinio ih je dostupnima svom "Tijelu", a uskoro će biti spreman dati ih u naslijeđe Prirodnom Izraelu i svijetu. Rim. 11:31.

2.6. Izrael je shvaćao vrijednost Abrahamskog saveza

Izrael je shvaćao vrijednost ovog Saveza sklopljenog s Abrahamom: on je predstavljao temelj svih njihovih nada, vjere i pouzdanja. Smatrali su da mu je potrebno dodati Zakonski savez i stoga su ga prihvatili kao dopunu; ali su se ne prestano uzdali i nadali u izvorni Savez, kao što kaže sveti Pavao: "Kojemu se obećanju naša dvanaest plemena, zdušno služeći Bogu, nadaju još da će doći." (Djela 26:7.) Tek nakon što je Izra-

el postao obeshrabren svojom nesposobnošću da drži Zakon, Bog ih je ohrabrio, uvjeravajući ih da će s njima sklopiti Novi savez, koji će djelovati povoljnije i više u njihovu korist. I tako će i biti. Do kraja ovog Evanđeoskog doba, nakon odabira Duhovnog Abrahamovog Sjemena, Novi savez s Izraelom stupit će na snagu. Kao što je pisano: "Ovo je moj Savez s njima, kada uklonim njihove grijehе. Izbavitelj (Posrednik, Prorok, Svećenik, Kralj) doći će sa Siona (Evanđeoske Crkve) i odvratiti bezbožnost od Jakova (prirodnog Izraela). - Rim. 11:26, 27.

2.7. Evanđeoska Crkva nije sjeme dviju majki

Bez sumnje, dakle, možemo uvjeriti sve koji imaju uho da čuju, da Evanđeoska Crkva nije sjeme dviju majki ili dvaju Saveza, već jedne, a to je Sarin savez, stari, izvorni Savez obvezan zakletvom. Sara je imala samo jedno dijete, Izaka, koji je predočavao Krista, Glavu i Tijelo - baštinika svega. "Mi smo, braćo, kao Izak, djeca obećanja" baštinici velike povlastice blagoslivljanja svih obitelji na zemlji, kao udovi velikog antitipičnog Posrednika Izraelovog Novog zakonskog saveza, koji će istisnuti i zamijeniti stari Zakonski savez.

2.8. „Nakon onih dana sklopit ću Novi savez“

U Jeremiji 31:33 čitamo, "nakon onih dana", kao određivanje datuma za Novi savez. Zašto je to tako? I koji dani moraju prethoditi sklapanju Novog saveza?

2.9. Kažnjavanje Izraela

Sedam vremena kažnjavanja

Bog je prorekao da će, ako Izrael bude vjeran, on njih blagosloviti u svakom smislu te riječi, ali ako budu išli njemu nasuprot, i on će ići nasuprot njima i kazniti ih "sedam puta za njihove grijehе." (Lev. 26:28.) Ovaj izraz se u ovom kontekstu, s varijacijama, ponavlja tri puta. U jednom se slučaju koristi riječ "VIŠE". "Kaznit ću vas još sedam puta više za vaše grijehе." Hebrejska riječ prevedena kao "više", prema Strongovom prijevodu, ispravno bi se prevela kao "neprestano".

2.10. Sedam vremena nije doslovno

Ovu prijetnju kaznom tumačimo na način, ne da bi Gospodin Izraelu dao sedam puta veću kaznu nego što bi trebali dobiti, nego da će ih kazniti sedam vremena (sedam godina) više (neprestano) za njihove grijehe. Ovih sedam vremena ili sedam godina zasigurno nisu bile doslovne godine, jer su oni u brojnim prilikama primili i više kazne od toga. Sedam vremena tumačimo kao simbolične godine, u skladu s drugim Svetim pismima, dan za godinu, na temelju tristo šezdeset dana u godini. Tako bi sedam vremena značilo 7x360, što iznosi 2520 doslovnih godina. A riječ 'više' ili 'neprestano' značila bi da ovo razdoblje od 2520 godina ne bi bio zbroj svih njihovih raznih godina kažnjavanja u raznim "vremenima", već bi ovo iskustvo od 2520 godina nacionalnog kažnjavanja bilo jedno kontinuirano razdoblje.

2.11. Sedam vremena završava 1914.

Dalje bismo se trebali zapitati: Je li postojalo takvo neprekidno razdoblje nemilosti u nacionalnoj povijesti Izraela? Odgovor je, Da. U danima Sidkije, posljednjeg kralja koji je sjedio na prijestolju Gospodnjeg kraljevstva, Riječ Gospodnja o tom pitanju glasila je: "A ti, oskvrnjeni i zli kneže, kojemu je došao dan da nepravdi dođe kraj: Skini dijademu! Skini krunu! Prevrnut ću, prevrnut ću, prevrnut ću krunu, kraljevstvo, dok ne dođe onaj kojemu pripada pravo, i njemu ću ga dati." (Ezek. 21:25-27.) Ovo razdoblje od 2520 godina, ili sedam simboličnih vremena, isteći će, prema našem izračunu (ZORA-STUDIJE, Vol. II., Pogl. IV.) u listopadu 1914. Drugim riječima, razdoblje poganskih vremena, poganske prevlasti u svijetu, točna je paralela razdoblju Izraelovog gubitka kraljevstva i čekanja na njega iz ruke Mesije.

2.12. Izrael nespreman prilikom prvog dolaska

Mesija ih je pri svom Prvom dolasku zatekao kao narod nespremna da budu Njegova zaručnica, da s Njim dijele ulogu Duhovnog Abrahamovog Sjemena, te je bilo potrebno, kao što je Bog predvidio i prorekao, cijelo ovo prijelazno razdoblje za odabir Duhovnog Izraela, kraljevskog svećenstva, "svetog naroda", "osebujnog

naroda", Kristovog Tijela, Tijela Posrednika između Boga i čovječanstva.

2.13. „Oni dani“ i „sedam vremena“ su sinonimi

To su "dani" na koje se ukazuje u Jeremijinom proročanstvu o Novom savezu, "nakon onih dana" nakon "sedam vremena" Izraelova kažnjavanja doći će vrijeme Božje milosti pod Novim savezom, s njegovim boljim Posrednikom - velikim Prorokom, Svećenikom, Posrednikom, Suncem i Kraljem - Isusom kao Glavom i Crkvom kao Njegovim Tijelom, Isusom kao Zaručnikom, a Crkvom kao njegovom Zaručnicom i subaštinicom.

2.14. Pavao objašnjava Izraelovo odbačeno stanje

Zapazite kako ovo do u tančine odgovara objašnjenju svetog Pavla u 11. poglavlju Rimljanima. On ukazuje na činjenicu da su svi Božji blagoslovi bili u Abrahamskom savezu, koji je kao korijen razvio Izrael kao narod - Abrahamovo sjeme po tijelu. Živi Izraelci bili su grane te masline (stihovi 16-21). Da su bili u ispravnom stanju srca, "pravi Izraelci", oni bi kao cjelina bili prihvaćeni od Krista kao Njegovi udovi - bilo bi im dopušteno da ostanu udovi ili grane na maslini koja je predstavljala Abrahamovo Duhovno Sjeme. Ali nisu bili spremni i stoga su svi, osim one nekolicine koji su postali duhovni Izraelci, odlomljeni zbog nevjere. Tijekom ovog Evanđeoskog doba mjesta odlomljenih grana ispunjena su pozvanima i izabranima iz svakog naroda, puka, plemena i jezika. Tako je Duhovni Izrael postao "sveti narod" ili klasa kraljevstva, pod vodstvom Mesije, kao njegova buduća Zaručnica ili Tijelo ili Kraljevsko svećenstvo.

2.15. Izraelovo odbacivanje nije trajno

Apostol nas podsjeća (stihovi 25-29) da Izraelovo odbacivanje od Božanske naklonosti nije trajno, već samo u pogledu ovog Višnjeg poziva u članstvo Duhovnog Abrahamovog Sjemena, u članstvo Tijela Mesije, velikog antitipičnog Proroka, Svećenika, Posrednika i Kralja, koji će, kada bude upotpunjen na kraju ovog doba, započeti veliko djelo blagoslivljanja svih obitelji na

zemlji. Apostol nas uvjerava da će u Božanskom Planu Izrael imati udjela u tom djelu blagoslivljanja svijeta, ali na nižoj razini od one Duhovnog Sjemenja. Oni će, kao prirodno Abrahamovo sjeme, prvi primiti blagoslove od proslavljenog Posrednika pod Novim savezom koji će biti sklopljen izravno s tim narodom, kao što je prerekao prorok Jeremija (31:31) "nakon onih dana" pečaćenja tog Saveza od strane velikog Posrednika svojom krvlju.

2.16. Izraelovi grijesi uklonjeni prije uspostave Novog saveza

Sveti Pavao izravno ukazuje na taj Novi savez koji će biti sklopljen s Izraelom na kraju ovog doba (stih 27), govoreći: "Ovo je moj Savez s njima (prirodnim Izraelom), kada uklonim njihove grijeh." (Rim. 11:27.) Uklanjanje njihovih grijeha za njih je nužnost prije nego što mogu primiti ovaj Novi savez, jer Bog ne sklapa Savez s grešnicima. Izraelove grijeha nije poništio naš Gospodin kada je uzašao na visinu i pojavio se u Božjoj prisutnosti za nas — prema tipu poškropivši krv na Pomirilište za grijeha onih za koje je ona primijenjena — za nas, "kućanstvo vjere", a ne za njih, ne za Izrael po tijelu, niti za bilo koga drugog osim "nas".

2.17. Gospodinov jarac predočava Crkvu

Prema tipu, trebala se prinijeti druga žrtva za grijeh; "Gospodinova jarca" također je trebao žrtvovati Svećenik i njegovom krvlju poškropiti Pomirilište, ne za kućanstvo vjere, nego "za sav narod". Taj Gospodinov jarac, kao što smo vidjeli, bio je slika Crkve, Tijela Kristova, učinjene prihvatljivom za žrtvu kroz zaslugu Kristove krvi koju je naš Veliki Svećenik žrtvovao tijekom ovog Evandeoskog doba. Mi se radujemo u ovoj žrtvi i "prikazujemo svoja tijela kao živu žrtvu, svetu, Bogu ugodnu, i našu razumnu službu", jer smo uvjereni da ćemo, ako s njim trpimo i budemo mrtvi s njim u njegovoj žrtvenoj smrti, s njim također živjeti i vladati s njim u njegovom Posredničkom Kraljevstvu, koje će blagosloviti Izrael i svijet. Rim. 12:1.

2.18. „Oni dani“ i Joelovo proročanstvo

Ovaj isti izraz, "nakon onih dana", javlja se u vezi s Joelovim proročanstvom o izlivanju svetog Duha. Kroz njega Gospodin objavljuje konačno izlivanje Božanskog blagoslova, svetog Duha, na svako tijelo; ali on nas obavještava da će to biti "nakon onih dana". To je još u budućnosti; stoga je ovdje još jedan dokaz da ovaj izraz, "nakon onih dana", označava vrijeme nakon dovršetka djela izbora Crkve — Zaručnice Mesije — Posrednika, Krista. Gospodin nastavlja govoriti preko proroka da će se njegov sveti Duh prvo izliti na njegove posebne sluga i sluškinje, "u one dane". I tako je i bilo: još od Pedesetnice, sveti Duh je bio za Gospodinove sluga i sluškinje, i ni za koga drugoga. On ne može doprijeti do ostalih — do svijeta čovječanstva općenito — sve do "nakon onih dana". Istu je misao izrazio i apostol kada kaže da je "naš Gospodin pomirnica [zadovoljština] za naše grijeha [grijeha Crkve — tijekom ovog Evandeoskog doba], i ne samo za naše, nego i za grijeha cijeloga svijeta" [u pravo vrijeme]. — 1. Ivanova 2:2.

2.19. Sekundarna primjena zasluga

Ova sekundarna primjena zasluga našeg Gospodina na Pomirilište, u korist svijeta, odgovara drugom škropljenju krvlju na Dan pomirenja "krvlju Gospodinova jarca" — "njegovom vlastitom krvlju" — "u ime svega naroda", pečateći za njih, ostvarujući, Novi savez.

2.20. Zašto je Novi savez odgođen

Zašto je Novi savez bio tako dugo odgođen? Odgovaramo da, iako je obećan stoljećima prije Krista, on nije postao sigurnom činjenicom sve dok naš Gospodin Isus nije umro. Njegova bi smrt bila dovoljna da zapečati taj Novi savez i odmah donese blagoslove restitucije Izraelu, a kroz Izrael i svijetu općenito, da je Otkupitelj, kad je uzašao na visinu, tako primijenio zaslugu svoje žrtve. Ali očito je da je nije tako primijenio; prvo, činjenicom da Izraelova restitucija nije tada započela, nije ni sada započela, i neće započeti sve do "nakon onih dana". Drugo, to dokazuje i druga činjenica da zasluga Kristove žrtve, koja nije dana Izraelu za pečaćenje Izraelovog Novog [Zakonskog] saveza, dana je drugoj klasi, novom narodu, Duhovnom Izraelu,

i primjenjiva je te joj donosi očite blagoslove tijekom svih ovih stoljeća Evanđeoskog doba.

2.21. Naš Gospodin "Jamac" Novog saveza

Tako je, dakle, biblijskim rječnikom rečeno, ono što je naš Gospodin učinio u vezi s obećanim Novim savezom između Boga i Izraela pri svom prvom dolasku, to da je on postao "jamac" i garancija za njegovo kasnije ispunjenje. (Heb. 7:22.) Od tog vremena, stoga, Novi se savez može smatrati osiguranim, uzakonjenim ili zajamčenim, ali nije stupio na snagu jer, kako apostol izjavljuje, oporuka ili zavjet nema obvezujuću snagu do smrti ostavitelja. U skladu s Božanskim Planom, Otkupitelj je primijenio zaslugu svoje žrtve na posebnu klasu koju je Otac "pozvao" i "privukao" tijekom ovog Evanđeoskog doba, da bi bili udovi, da bi se pridružili njemu u njegovoj žrtvi. Oni su trebali primiti od njegove punine, njegove zasluge, kao pomirenje za svoje grijeha, a zatim su trebali piti iz njegove krvi ili sudjelovati u njegovoj smrti, kako bi njegova krv ili zasluga njegove žrtve, poput blagoslova, prošla kroz njih te im omogućila da žrtvovanjem blagoslova restitucije postignu božansku prirodu i slavu. (2. Petrova 1:4.) Nitko od njih ne smije zadržati blagoslov privilegija restitucije. Svatko se morao unaprijed obvezati da će žrtvovati svoj život zajedno sa svojim Gospodinom prije nego što bude konačno prihvaćen i začet svetim Duhom za sunasljedništvo s Glavom u njegovoj slavi, časti i besmrtnosti. Dakle, razlog zašto Novi savez, obećan u Jeremijino vrijeme i osiguran smrću našeg Gospodina, još nije stupio na snagu i postao djelotvoran u blagoslovima restitucije Izraelu i svijetu, jest taj što smrt ostavitelja još nije u potpunosti ostvarena; jer ostavitelj, preko kojeg će Izrael dobiti taj veliki blagoslov Novog saveza, nije samo naš Gospodin Isus, već Krist, Glava i Udovi.

2.22. Smrt Tijela Kristova neophodna za pečačenje

Kao što je Isus, Glava, morao umrijeti da bi osigurao zasluge potrebne za pečačenje ovog Saveza, tako i svi udovi Njegovog Tijela moraju sudjelovati u toj smrti. Apostol Pavao jasno kaže: "Ako s njime umriješmo, s njime ćemo i živjeti." (2. Tim. 2:11.) Ovo razdoblje žrtvovanja, ovo

Evanđeosko doba, stoga je određeno za odabir i pripremu onih koji će s Njim biti sunasljednici, Njegova Zaručnica, koji će zajedno s Njim posredovati za svijet. Sve dok posljednji ud tog duhovnog Tijela ne dovrši svoj zemaljski put i ne preda svoj život u žrtvi, Novi savez ne može stupiti na snagu. Zbog toga se izlivanje blagoslova na prirodu Izrael i na cijeli svijet privremeno zadržava.

2.23. Krv Novog saveza

Naš je Gospodin rekao svojim učenicima: "Ovo je krv moja, krv Novoga saveza, koja se prolijeva za mnoge na otpuštenje grijeha." (Mat. 26:28.) Dajući im čašu, pozvao ih je da piju iz nje, što znači da i oni moraju sudjelovati u Njegovoj smrti. Ta "čaša" predstavlja zajedništvo u Njegovim patnjama. Zasluga pripada isključivo Isusu i Njegovoj savršenoj žrtvi; međutim, u Božjem predivnom planu, ta zasluga prvo opravdava Crkvu, kako bi se i ona mogla pridružiti Gospodinu u žrtvi, a zatim se, kroz tu zajedničku žrtvu (Tijela i Glave), ta ista zasluga primjenjuje za grijeha cijeloga svijeta.

2.24. Dan pomirenja i njegove slike

Sve je to bilo predloženo u židovskom Danu pomirenja. Prva žrtva, Gospodinov junac, predstavljala je Isusa. Druga žrtva, Gospodinov jarac, predstavljala je Crkvu. Krv junca bila je poškropljena za Velikog svećenika i njegov dom (Crkvu), dok je krv jarca, koja je uslijedila nakon toga, bila poškropljena "za sav narod" (za svijet). Tek kada je svećenik završio obred pomirenja za narod i izašao iz Svetinje nad svetinjama, mogao je blagosloviti narod. Slično tome, naš Veliki Svećenik, Isus Krist, nakon što dovrši žrtvovanje svog "Tijela" (Crkve), izaći će u sili i velikoj slavi da blagoslovi Izrael i sve obitelji na zemlji.

2.25. Tisućugodišnja vladavina i blagoslovi restitucije

Kada Novi savez napokon bude uspostavljen s domom Izraelovim i domom Judinim, započet će veliko djelo obnove ili restitucije. "I izvadit ću kameno srce iz njihova tijela i dat ću im srce od mesa." (Ezek. 11:19.) Pod vodstvom proslavljenog Posrednika, svaki će čovjek imati priliku

doći do spoznaje istine. Slijepe će se oči otvoriti, a gluhe će se uši otčepiti. To će biti dani blagoslova, "vremena obnove svega onoga što je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka od postanka svijeta." (Djela 3:21.) Izrael će biti prvi koji će primiti te blagoslove, ali će se oni brzo proširiti na sve narode, dok cijela zemlja ne bude ispunjena spoznajom Gospodnjom.

2.26. Završetak velike Tajne

Proučavajući ove duboke Božje naume, vidimo kako Sarin savez (Abrahamski savez) obuhvaća sve, dok su Zakonski savez i Novi (zakonski) savez metode njegovog ispunjenja. Hagara i Ketura bile su dodaci — sporedne žene, koje predstavljaju ta dva podređena saveza (za prirodni Izrael i, na kraju, za svijet). S druge strane, samo je jedan pravi baštinik izvornog obećanja — Izak, koji predočava Krista (Glavu i Tijelo). Radujmo se stoga što smo kao djeca obećanja pozvani sudjelovati u ovom najuzvišenijem pozivu, da bismo u nadolazećim vjekovima bili kanali Božje neizmjerne milosti prema cijelom čovječanstvu.

3. TRI ABRAHAMOVE ŽENE

Jedan dopisnik prigovara našoj sugestiji da je Ketura, Abrahamova treća žena, predstavljala Novi savez, kao što je njegova sporedna žena, Hagara, predstavljala Zakonski savez, a njegova prva žena, Sara, Savez milosti, "Novi Jeruzalem, majku svijeta nas", majku obećanog sjemena, Izaka, koji je slika Krista Isusa kao Glave i Crkve kao Njegovog Tijela, kako to apostol objavljuje u Galaćanima 3:29; 4:28.

3.1. Ketura kao Abrahamova žena

Prigovor je da Ketura nije bila žena, nego prilježnica ili sporedna žena, i da je Abraham imao nekoliko takvih, prema Postanku 25:5, 6, gdje čitamo: "A sinovima svojih prilježnica Abraham je dao darove." Nadalje se tvrdi da je Abraham već bio star u vrijeme Izakovog rođenja i da je vrlo vjerojatno imao nekoliko prilježnica dok je Sara još bila živa.

3.2. Ketura je bila slika, iako je Pavao ne spominje

Odgovaramo da uvijek ima prostora za nagađanja u suprotnosti s jasnim izjavama Svetog pisma; tako da će svjetovno mudri i svi oni kojima nedostaje vjere u Božanski zapis imati napretek prilika da se sami spotaknu. Zapis Svetog pisma jasan je u pogledu toga da je Abrahamova suputnica, u potpunosti priznata kao njegova žena i subaštinica, bila Sara, te da je njezin sin bio posebno priznat kao Abrahamov baštinik. Što se tiče Hagare i Kature, zapis je jednako eksplicitan da su one rodile djecu Abrahamu – prva sa Sarinim pristankom i kao njezina posebna predstavnica, a druga nakon Sarine smrti. Hoće li se ove dvije žene nazvati sporednim ženama ili prilježnicama, nije nimalo važno i ne trebamo se prepirati oko beznačajne točke. Očito je prilježnica naziv koji po mogućnosti opisuje odnos ovih dviju žena prema Abrahamu. A to je bilo iznimno prikladno, jer je očito bila Božanska namjera, kako je objavio apostol, da sam Abraham bude slika Svemogućega, Sara slika Abrahamskog saveza, a njezin sin Izak slika Krista, Mesije, Proroka, Svećenika, Posrednika, Kralja, Suca, kroz kojega će blagoslov Svemogućega u konačnici doći na sve obitelji na zemlji. Apostol provodi ovu sliku pokazujući da je Hagara, ropkinja ili prilježnica, predstavljala Zakonski savez, te da je njeno dijete Jišmael predstavljalo židovski narod, rođen pod tim Zakonskim savezom. Apostol pokazuje da oni nisu mogli istovremeno biti djeca ropkinje i djeca slobodne žene. On pokazuje da Židovi, kako bi se ujedinili s Kristom i postali udovi duhovnog Izaka, baštinika svega, moraju postati mrtvi Zakonskom savezu i vjenčati se s Kristom, začeti svetim Duhom; inače ne bi mogli imati ni dijela ni udjela u duhovnom Abrahamovom Sjemenu. Apostol ne nastavlja dalje s tom slikom niti izjavljuje da je Ketura predočavala Novi (zakonski) savez. Mi vjerujemo da je ovaj izostanak bio Božanska namjera, jer još nije bilo došlo vrijeme da se to određeno obilježje Božanskog programa jasno razumije.

3.3. Izak i Crkva nemaju dvije majke

Jednu stvar, međutim, mogu jasno vidjeti svi koji imaju otvorene oči razumijevanja i izvježbana duhovna osjetila, a to je da Izak nije imao dvije majke. Bila je to ista Sara koju je Abraham od

početka priznavao kao svoju družicu i jedinu punopravnu i pravu ženu, koja je tako dugo bila nerotkinja, ali koja je konačno rodila Izaka, sjeme obećanja. Slično tome, Sarin savez, koji je stoljećima bio jalov, pri Prvom dolasku našega Gospodina rodio je njega kao Antitipično Abrahamovo Sjeme. Tada su također Hagara ili Zakonski savez i njezino dijete, židovski narod, bili "istjerani". U apostolovom prikazu u Galaćanima 4:28 on predstavlja duhom začete, vjerne pobjednike Crkve kao udovi Antitipičnog Izaka, Duhovno Sjeme Sarinog saveza. "Mi smo, braćo, kao Izak, djeca obećanja." U slici koju nam daje u Galaćanima 3:29 apostol predstavlja Crkvu kao Izakovu Zaručnicu i njegovu subaštinicu – sada zaručenu, a na kraju doba trebala bi se vjenčati za njega i ući u šator njegove majke – ući u sve blagoslove i privilegije koji posebno pripadaju ovom velikom Savezu koji je Bog sklopio s Abrahamom i koji je potvrdio zakletvom.

3.4. Hagara i Ketura, poput Starog i Novog saveza, bile su dodaci

Zapis u Postanku 24:67 i 25:1 pokazuje da je nakon Sarine smrti Abraham uzeo Keturu za svoju ženu – međutim, ne da bi u potpunosti zauzela Sarino mjesto kao njegova subaštinica, što je riječ žena u drevna vremena očito označavala. Ona je bila prihvaćena kao njegova suputnica u sporednom smislu, bez omalovažavanja prve žene Sare i njezinog sina Izaka, kojemu je Abraham "dao sve što je imao". Smatramo da je Ketura vrlo prikladna slika Novog (zakonskog) saveza, kao što je Hagara bila slika starog Zakonskog saveza. To nije Savez obvezan zakletvom, koji se odnosi na Duhovno Sjeme, koje postaje baštinik svega. Kao što Zakonski savez nije bio dio izvornog, već samo njegov dodatak – tako je i Novi savez dodatak Sarinom savezu obvezanom zakletvom. Kao što djeca Hagare i djeca Keture nisu naslijedila izvorno obećanje, tako ni oni koji naslijede Novi savez neće biti subaštinici s onima koji nasljeđuju kao udovi Izaka ili kao njegova zaručnica i subaštinica.

3.5. Novi zakonski savez zamjenjuje stari Zakonski savez, a ne Abrahamski

Stoga nije čemo da je logično, istinito ili biblijski moguće da itko bude dijete dvaju saveza ili

dviju majki u isto vrijeme. S druge strane, naglašavamo razumnost tvrdnje da, ako je Zakonski savez bio predstavljen kao majka i žena priležnica, Novi (zakonski) savez, da bi zauzeo njegovo mjesto, također logično treba biti predstavljen kao žena priležnica. Također svima skrećemo pozornost da riječ "Novi" podrazumijeva, kao što apostol sugerira, da je neki drugi postao star i blizu nestanka. Nije nestao izvorni Savez obvezan zakletvom, nego Zakonski savez. Stoga Novi savez nije zauzeo mjesto izvornog ili Sarinog saveza, nego će zauzeti mjesto starog Zakonskog saveza kao Novi (zakonski) savez pod novim Posrednikom, nadmoćnijim od Mojsija. Djela 3:22, 23.

3.6. Isus o dva saveza ili majke

Postavlja se pitanje: Nije li naš Gospodin bio dijete ili sjeme dvaju Saveza ili dviju majki, budući da čitamo da je "rođen pod Zakonskim (Hagarinim) savezom", a apostol uči da je On bio Sjeme izvornog ili Sarinog saveza?

Odgovaramo: Ne! Da je naš Gospodin Isus samo održao Zakonski savez i da nije posvetio svoj život, da ga nije žrtvovao, mogao je tako imati vječni život kao zemaljsko biće. Tada bi doista mogao tvrditi da je Abrahamovo sjeme i baštinik svih zemaljskih stvari. Ali, tada on ne bi mogao biti obećano sjeme; jer obećano sjeme trebalo je "blagosloviti sve obitelji na zemlji" – što podrazumijeva uskrsnuće mrtvih. Tu sposobnost blagoslivljanja naš Gospodin nije mogao dobiti držanjem Zakona i postajući Hagarinim čudesnim sinom, već žrtvovanjem svih zemaljskih blagoslova koje je nudio Hagarin savez, prihvaćajući umjesto toga duhovne privilegije Sarinog saveza. Imajmo jasno na umu da nije "čovjek Isus", već "novo stvorenje" Isus onaj koji je postao baštinik svega i koji živi da bi blagoslovio Izrael i sve narode. Slično tome, samo oni vjernici koji su postali Nova Stvorenja, začeti svetim Duhom, udovi su velikog Proroka, Svećenika, Kralja, Posrednika i Suca kojeg Bog sada podiže kao Abrahamovo Sjeme da blagoslovi svijet.

4. SJEME ABRAHAMOVO I NJEGOVO DJELO

4.1. Vjera u Božansko predznanje kao važna lekcija

Božansko predznanje je jedna od velikih lekcija u koje će nas Bog uvjeriti. Bog bi želio da znamo da je svako obilježje Njegovog plana bilo unaprijed promišljeno, unaprijed uređeno od prije postanka svijeta. Želio bi da prepoznamo činjenicu da On čini sve prema savjetu svoje vlastite volje, prema utvrđenim pravilima i načelima koja su nepromjenjiva. Ova lekcija jedna je od glavnih svrha kojima služi Božanska objava; sekundarna svrha je blagoslov određene klase koja je u suosjećajnom skladu s Bogom, dajući im unaprijed takve informacije o Božanskim naumima koje bi im omogućile da se u njima raduju i da s njima surađuju.

4.2. Svitak u Božanskoj ruci

Prekrasna slika ovog Božanskog predznanja i predodređenja dana nam je u petom poglavlju Otkrivenja. Tamo je Jehova, Vladar svemira, prikazan na prijestolju, a u Njegovoj ruci je ispisan svitak, zapečaćen sa sedam pečata. Taj zapečaćeni svitak predstavlja Božanski plan koji je Bog u sebi naumio od prije postanka svijeta, ali koji nikome nije otkrio, ne, ni anđelima, ni Sinu. (Mat. 24:36.) Jednom riječju, sve što se dogodilo od stvaranja - dopuštenje grijeha, pad, Savez s Abrahamom, Zakonski savez s Izraelom, dolazak Isusa, blagoslov Pedesetnice, okupljanje udova Crkve - sve su te stvari Ocu bile unaprijed poznate i predviđene. Osim toga, taj svitak sadrži zapis o svemu što se sada događa i svemu što će se dogoditi tijekom Tisućugodišnjeg doba, sve do samog njegovog kraja - sve do vremena kada će svako stvorenje na nebu i na zemlji i pod zemljom iskazivati hvalu, čast, slavu i vlast onome koji sjedi na prijestolju i Janjetu zauvijek. - Otk. 5:13.

4.3. Lav iz plemena Judina onaj koji je dostojan

Na slici Ivan opaža proglas objavljen po cijelom nebu i zemlji, u kojem se pita tko je dostojan velike časti da mu se povjeri ovaj svitak Božanskog nauma kako bi ga otvorio i izvršio u skladu

s Božanskim naumom. Pogledao je da vidi tko bi mogao biti taj dostojni, ali se nitko nije našao dostojnim. Tada je zaplakao. Ivanu se činilo prevelikom štetom da Bog ima neke velike, čudesne naume koji bi mogli propasti jer nitko nije bio dostojan biti Božanski izvršitelj u pogledu tog plana. Ali njegove je suze zaustavio anđeo, koji je rekao: "Ne plači: Evo, Lav iz plemena Judina, Korijen Davidov, pobijedio je da otvori knjigu i razriješi njenih sedam pečata." I Ivan reče: "I vidjeh, i gle, usred prijestolja stajaše Janje kao zaklano." I Janjetu bi dan svitak. Tada su svi anđeli Božji štovali Janje, govoreći: Dostojan si primiti slavu, i čast, i vlast, i moć, itd.

4.4. Isus otkriva Očeve planove u pravo vrijeme

Primjenjujući ovu sliku, uviđamo njezino značenje. Sve dok naš Gospodin nije bio zaklan, dok nije dao svoj život kao otkupnu cijenu za čovjeka, u cijelom svemiru nije postojalo biće dostojno da bude izvršitelj Božanskih nauma. Svojom poslušnošću Očevoj volji iz ljubavi, poslušnošću do smrti, i to smrti na križu - dokazao je svoju vjernost do najviše mjere. Njega je Otac uskrsnuo od mrtvih, a kada je uzašao na visinu, oglasio se proglas: Neka ga štuguju svi anđeli Božji. On je Janje Božje koje je zaklano, i koje je svojom smrću otkupilo osuđeni ljudski svijet, te zavrjedilo Očevo povjerenje da mu se može povjeriti svako obilježje Božanskog programa. "On je dostojan." Od tog vremena nadalje svako obilježje programa bit će pod Njegovim nadzorom i on će otvarati pečate i brinuti se za izvršenje svakog obilježja Božjih milostivih nauma. Obećao je svojoj Crkvi da će sve ono što mu Otac otkrije, On zauzvrat, kroz svetog Duha i svojim providnostima, otkriti svojim vjernima, onima koji hodaju Njegovim stopama potpunog predanja.

4.5. Evanđelje unaprijed

Sveti Pavao govori o tome da je Evanđelje unaprijed bilo propovijedano Abrahamu, govoreći: "U tvom će se Sjemenu blagosloviti sve obitelji na zemlji." Bila je to nejasna izjava o Božanskom naumu, koja se odnosila na sam blagoslov kao što bi se žir odnosio na hrast. Slično tome, klice misli u vezi s nadolazećim blagoslovima bile

su dane i ranije, iako s mnogo manje određenosti. Odmah nakon pada, Bog je objavio da će ženino Sjeme satrti glavu Zmiji. Drugim riječima, prerekao je da zlo neće uvijek trijumfirati. Opet, preko proroka Henoka dana je klika misli u njegovom proročanstvu: "Gle, dolazi Gospodin sa svojim svetim mirijadama da izvrši sud." Ali Abrahamu je poruka bila toliko eksplicitnija da je zavrijedila biti nazvana dijelom Evanđelja, dijelom radosne vijesti koja je sada potpunije obznanjena nama koji smo u Kristu Isusu.

4.6. Bog ponovno potvrđuje obećanje

Abraham je bez sumnje očekivao da će Izak, sin obećanja, biti "Sjeme", ili potomstvo kroz koje će doći blagoslovi; ali kada je Izak odrastao, a ništa čudesno nije bilo postignuto preko njega, Bog je njemu, a poslije i Jakovu, njegovom sinu, potvrdio to isto Abrahamsko obećanje, uvjeravajući ih da je "Sjeme" još u budućnosti, te je dao naslutiti da obećanje podrazumijeva narod umjesto pojedinca – narod Abrahamovog Sjemena, Abrahamove djece. I to obilježje Božanskog uređenja postalo je očito prilikom Jakovljeve smrti, kada je blagoslov prenesen s njega, ne samo na jedno od njegove djece, već na sve njih kolektivno. Tu ih je proglasio narodom od dvanaest plemena i dao do znanja da se na njih kao cjelinu spušta to Abrahamsko obećanje – da oni, kao Abrahamovo Sjeme, nasljeđuju obećanje: "U tvom će se Sjemenu blagosloviti sve obitelji na zemlji."

4.7. Židovski narod održan na okupu Božjim obećanjem

To je obećanje držalo taj narod na okupu tijekom svih stoljeća sve do Krista – štoviše, ono ih i dalje drži na okupu kao osebujan narod, odvojen od svih ostalih naroda na svijetu. Sveti Pavao i drugi apostoli više puta na to ukazuju. Sveti Pavao kaže: Naših dvanaest plemena ustajno (neprestano) služeći Bogu, nada se doći do ispunjenja tog Abrahamskog obećanja – blagoslova svih obitelji na zemlji kroz njih. Djela 26:7.

4.8. Zakonski savez nije poništio Abrahamsko obećanje

Kao što sveti Pavao ističe, Zakonski savez bio je dodan Abrahamskom savezu, što se izrael-skog naroda tiče, da bi se nastavio dok ne dođe obećano Sjeme. On osobito dodaje da sam Zakonski savez nije poništio niti učinio nevažećim izvorni Savez, koji je bio po Milosti, a ne po Zakonu. (Gal. 3:17.) Također je posebno pazio da uvidimo kako Zakonski savez "nije ništa učinio savršenim" – nije ostvario nikakvo stvarno preoblikovanje niti restituciju. Ipak je u slikama i alegorijama iznio neke divne lekcije koje ilustriraju velika Božanska načela istine i pravednosti – lekcije koje su bile korisne za židovski narod, prirodni Izrael, a također i za Evanđeosku Crkvu, koja sačinjava duhovni Izrael.

4.9. Ostatak blagoslovljen između Jakova i Krista

Tijekom razdoblja od Jakovljeve smrti do Krista, dok Zakon nije ništa učinio savršenim, nekolicina iz tog naroda, iskazujući vjeru iznad i mimo Zakonskog saveza, bila je blagoslovljena temeljnim Abrahamskim savezom. Njih apostol nabraja u 11. poglavlju poslanice Hebrejima. Oni su imali ovo svjedočanstvo, da su umrli u vjeri i da su tako "ugodili Bogu", iako poslušnošću Zakonskom savezu nisu osigurali blagoslov koji je on nudio. Ti vjerni će dobiti kroz Krista ono što im Zakonski savez nije mogao dati, jer zbog naslijeđenih slabosti nisu bili u stanju ispuniti zahtjeve Zakonskog saveza.

4.10. Nemoguće je nesavršenom čovjeku držati Božji savršeni Zakon

Imajmo na umu da je Zakonski savez dodan Abrahamskom savezu zbog prijestupa – kako bi se Izraelcima i svima pokazala nemogućnost da nesavršen čovjek održi Božanski Zakon, a također i da bi se u pravo vrijeme očitovao naš Gospodin Isus, koji je, rođen pod Zakonskim savezom, vjerno održao njegove odredbe. Čineći to, kaže apostol, Krist je "uzveličao Zakonski savez i učinio ga časnim". Prethodno se moglo tvrditi da je Božanski Zakon previše rigorozan i da ga nitko ne bi mogao održati; da bi čovjeku bilo nemoguće ljubiti Boga svim svojim srcem, svim svojim umom, svim svojim bićem, svom

svojom snagom, a svoga bližnjega kao samoga sebe. Ali kada je Isus to učinio, i učinio još više žrtvujući samoga sebe, pravedan za nepravedne, to je dokazalo činjenicu da Bog nije dao nemoguć Zakon; to je pokazalo da je krivnja na čovječanstvu; da su izgubili izvorno savršenstvo kojim ih je Stvoritelj obdario.

4.11. Zašto je Isus rođen pod Zakonskim savezom

Čitamo da je naš Gospodin rođen pod Zakonskim savezom "kako bi mogao otkupiti one koji su bili pod Zakonskim" savezom. Što se ostalih naroda tiče, on je mogao biti iz bilo kojeg drugog naroda i otkupiti Adama i ostatak svijeta, ali kako bi se pravedno sačuvao poseban blagoslov Božjeg saveza s Abrahamom za Izrael, bilo je potrebno da Krist bude iz tog naroda, "rođen pod Zakonom, kako bi otkupio one koji su pod Zakonom". Taj je narod bio odvojen od ostalih naroda na svijetu upravo u svrhu davanja već spomenutih slika (ilustracija), i Bog će se pobrinuti da ne budu u nepovoljnijem položaju zbog toga što ih je tako upotrijebio. Blagoslovljene prilike koje su im ponuđene pod Zakonskim savezom putem tipičnih žrtava itd., uzdigle su ih iznad ostalih naroda i dale im, takoreći, drugu probu za vječni život. Zajedno s ostatkom čovječanstva, kao Adamova djeca, imali su jednu probu i jednu osudu kroz njega; a zatim im je, pod uređenjem Zakonskog saveza i njegovim posrednikom, Mojsijem, tom narodu odobrena još jedna proba za vječni život; ali ona je izgubljena jer nitko od njih nije održao niti je mogao ispuniti zahtjeve tog Zakonskog saveza. Dan je bio spašen za taj narod u pogledu tog Zakonskog saveza, kojim su bili vezani, činjenicom da je Krist postao Židov i poslušnošću Zakonskom savezu stekao sva prava koja je on nudio.

4.12. Blagoslov svijeta zahtijevao je da Isus preda zemaljska prava osigurana pod Zakonom

Stečena prava bila su zemaljska prava - ljudsko savršenstvo, edenski dom, zajedništvo s Bogom i vlast nad zemljom; kao što je recitirao prorok: "Vlast nad zvijerima poljskim, ribama morskim i pticama nebeskim." Da je Krist zadržao ta prava, koja su s pravom bila njegova zbog poslušnos-

ti Zakonu, on bi doista mogao donijeti veliki blagoslov Židovima, poučavajući ih o zdravlju i moralu; a kroz Izrael su se ti blagoslovi i pouke mogli prenijeti na sve ostale narode. No, budući da je rasa bila pod Božanskom osudom na smrt, Isusu ne bi bilo moguće podariti čovječanstvu savršenstvo uma ili tijela. Blagoslovi Abrahamovog Sjemena u tom bi slučaju bili doista vrlo ograničeni, i to samo na one koji bi pokazali vjeru i poslušnost sličnu vjeri i poslušnosti kakvu je pokazao Abraham.

4.13. Isusova nagrada za njegovu poslušnost

Umjesto da zadrži zemaljska prava koja su mu omogućena njegovim posebnim rođenjem i poslušnošću Zakonu, Isus je, u skladu s Očevim programom, ta zemaljska prava žrtvovao smjesta - čim je dosegao zrelost, s 30 godina. On se odrekao svih zemaljskih prava, interesa i privilegija. Njegovo je predanje bilo potpuno; to je simbolizirao uranjanjem u vodu na Jordanu. Otac je to prihvatio i odmah mu dao začće svetog Duha novoj prirodi. Tijekom tri i pol godine svoje zemaljske službe naš je Gospodin ustrajno žrtvovao svoj zemaljski život i svaki zemaljski interes, završivši žrtvu na Kalvariji kada je povikao: "Dovršeno je." Trećeg dana nakon toga Otac ga je uskrisio od mrtvih u novi život na duhovnoj razini postojanja. To je bila nagrada za njegovu poslušnost Očevoj volji u žrtvovanju svojih zemaljskih prava i privilegija kao savršenog čovjeka.

4.14. Mesija posjeduje zemaljska prava kao imovinu

Dakle, kao proslavljeni u svom uskrsnuću, Mesija je bio duhovno biće, "dionik Božanske prirode", i imao je na raspolaganju sva ona zemaljska prava i privilegije koje je žrtvovao, koje je položio u smrt iz poslušnosti Očevoj volji. Sada ih je imao kao posjed, kao imovinu kojom je mogao raspolagati, koju je mogao dati drugima.

4.15. Poticaj da se ne zaboravi kako je Zakonski savez obećavao samo zemaljski život, blagoslove i vlast

Nemojmo izgubiti nit misli: Zakonski savez obećavao je zemaljski život, zemaljske blagoslove i zemaljsku vlast – ono što je Adam izgubio. Svatko tko bi održao Zakon imao bi to. Krist Isus, kao onaj koji je održao Zakon, imao je pravo na to i on je to položio. A sada, budući da je uzvišen, upravo te zemaljske blagoslove i zemaljska prava on treba podijeliti Židovu, ili cijelom čovječanstvu, ili onom izabranom ili odabranom broju ljudi kako mu je po volji, i kako će to biti u skladu s Očevim programom zacrtanim u svitku zapečaćenom sa sedam pečata.

4.16. Zašto je obećan antitipični Melkisedek

Kad su Izraelci uvidjeli da im Mojsije ne može dati vječni život i da čak ni pod Davidom i Salomonom nisu dosegli vrhunac moći i utjecaja u svijetu kako bi blagoslovili čovječanstvo, lako su se mogli obeshrabriti. Stoga im je Bog, preko proroka, poslao daljnje prosvjetljenje o tome da oni nikada ne bi mogli ostvariti Božansku svrhu blagoslivljanja svijeta, osim tako da im On pošalje Mesiju, Pomazanika, Kralja i Svećenika po redu Melkisedekovu. Kada Mesija dođe kao veliki Svećenik i veliki Kralj, moći će za njih učiniti pod Novim (zakonskim) savezom ono što Mojsije i Aron nisu mogli za njih učiniti pod starim Zakonskim savezom.

4.17. Božji Zakonski savez će biti zamijenjen

Upravo u vezi s tim obećanjem o Mesiji, Bog je rekao svom narodu saveza da će zamijeniti Zakonski savez pod Mesijom, antipodom Mojsija. Rekao je: "I dogodit će se, govori Gospodin, da ću nakon onih dana sklopiti Novi savez s domom Izraelovim i s domom Judinim; ne kao (Zakonski) Savez koji sam sklopio s njima kada sam ih uzeo za ruku da ih izvedem iz Egipta, nego ću sklopiti Novi savez s njima, i njihovih se grijeha i njihovih bezakonja neću više spominjati, i izvadću kameno srce iz njihova tijela, i dat ću im srce od mesa, i upisat ću svoj Zakon u njihovu nutrinu." - Jer. 31:31.

4.18. Izrael iščekuje slavnog Mesiju

Izrael je iščekivao ovog slavnog Mesiju većeg od Mojsija, koji bi im uveo i stavio ih pod bolji, Novi (zakonski) savez, i to pod povoljnijim uvjetima pomoću kojih bi u potpunosti ostvarili Božanske naume u vlastitim srcima, i koji je pripremljen, osposobljen, uvesti te blagoslove svim obiteljima na zemlji, kao što su očekivali činiti od samog početka.

4.19. Zašto je Židovima dopušteno da razapnu Isusa

Možemo vidjeti razlog zašto je Gospodin općenito skrivao svoj identitet od Židova; jer, kako kaže apostol Petar, "da su znali, ne bi razapeli Gospodina slave." Učinili su to u neznanju. (Djela 3:17.) Možemo vidjeti da je bilo neophodno da Krist umre; da položi svoja zemaljska prava i zemaljski život te da od Oca primi viši život i duhovno carstvo, kako bi imao zemaljske blagoslove koje može dati, podijeliti Izraelu i svijetu. Možemo vidjeti da inače nikakvi blagoslovi trajnog i vječnog karaktera ne bi bili mogući; stoga, kao što je naš Gospodin objasnio učenicima nakon svog uskrsnuća, "bilo je potrebno da Krist trpi i (potom) uđe u svoju slavu."

4.20. Isusovo prvo djelo nije sa Židovima

Sada se postavlja pitanje: Što će uskrsnuli i proslavljeni Isus učiniti s ovim zemaljskim pravima koja je svojom smrću osigurao tako što ih je žrtvovao? Najrazumnija, najprirodnija pomisao bila bi: Zasigurno će, posvetivši zemaljska prava, njih dodijeliti Prirodnom Izraelu: Odmah će postaviti Kralj i Svećenik tom narodu, te će u skladu s njihovim nadama njegovanim više od šesnaest stoljeća uzvisiti Izrael kao narod. On će im otvoriti oči. Kao što su proroci objavili: "Iz tame će gledati"; i "Tugovat će i oni koji su ga proboli", i on će "na njih izliti duh milosti i molitve". - Zah. 12:10.

4.21. Isus odbacuje Židove umjesto da ih blagoslovi Novim savezom

Ali Isus nije učinio ništa od toga. Umjesto da to učini, on je odbacio izraelski narod, rekavši: "Eto, kuća vam se ostavlja pusta." Nije im uspostavio Novi savez; nije ih uopće blagoslovio.

Oni su najviše odbačen narod na svijetu gotovo devetnaest stoljeća otkako su ga razapeli. Nije čudo što apostol pita: Je li Bog odbacio svoj narod koji je unaprijed poznavao? narod kojemu je dao obećanja i saveze? — narod koji je na sve načine poticao da vjeruju kako su oni Njegov poseban narod i da će ih On posebno iskoristiti za prenošenje blagoslova Božanskog zakona i pouka svim narodima? Je li Bog stavio na stranu sva svoja obećanja?

4.22. Tajna koja će biti otkrivena – Bog nije napustio izvorni plan

Uskoro ćemo vidjeti da Bog ni u kojem stupnju nije napustio svoj izvorni program s obzirom na izraelski narod, "Abrahamovo sjeme" po tijelu i po Zakonskom savezu. Ovdje nastupa "Tajna", kako objašnjava sveti Pavao. On izjavljuje da je ova Tajna bila skrivena od prijašnjih vjekova i razdoblja, a sada je očitovana samo svecima, svetima koje poučava Bog. To je još uvijek Tajna za Izrael po tijelu. To je još uvijek Tajna za ljudski svijet općenito; jer nas svijet ne poznaje, kao što nije poznavao ni Učitelja. Svijet ne shvaća da Bog izabire "malo stado" koje će biti s Kristom, udove Njegovog mističnog Tijela – udove duhovnog Abrahamovog Sjemena.

4.23. Tajna će biti dovršena

U svojoj posljednjoj simboličnoj poruci Crkvi, Lav iz plemena Judina, koji je primio svitak Božanskog nauma, obavještava svece, kojima je "dano znati Tajnu Kraljevstva nebeskog", da će Tajna biti dovršena; ali ne prije dana glasa ili oglašavanja sedme trube – na kraju ili završetku ovog Evanđeoskog doba i u osvit Tisućugodišnjeg doba. Tko god je zainteresiran, može korisno istraživati Riječ o ovoj klasi Tajne, njezinom pozivu, njezinom odabiru, njezinom ispitivanju, njezinom dovršenju, njenom proslavljenju; ali samo oni koji su začeti svetim Duhom moći će razumjeti u smislu potpunog cijenenja ovih "dubina Božjih" koje je "Bog objavio nama (klasi Tajne) po svom Duhu, jer Duh sve proniče, pa i dubine Božje." - 1. Kor. 2:10.

4.24. Klasa "Tajne"

Ova klasa Tajne sastoji se od onih koji imaju Abrahamovu vjeru i Abrahamovu poslušnost – počevši od našeg Gospodina i nastavljajući se od Pedesetnice sve do kraja ovog Evanđeoskog doba. Upravo su na njih preneseni Kristovi blagoslovi opraštanja, pomirenja i zemaljskih naklonosti koje je Adam izgubio, a On sâm otkupio.

4.25. Krist ima nešto za dati

Prisjetite se da on ima nešto za dati – zemaljska prava i privilegije koji su bili njegovi na temelju njegovog održavanja Zakonskog saveza. To nisu bila duhovna prava i privilegije koje je osigurao držanjem Zakona, već samo zemaljska. Svoje je duhovne i više privilegije te počasti dobio kao nagradu za žrtvovanje samoga sebe. Ono što nam on ima za dati, stoga, nije duhovni život i počasti i vlast, već zemaljsko. Oni nam dolaze u obliku ostavštine. Zemaljski život i zemaljska prava koja je Isus žrtvovao ostavljena su u nasljeđe ili predana u zavjet svima onima koji su od Abrahamove vjere i poslušnosti. No ovdje dolazi još jedno obilježje ove Tajne. Nije dovoljno da imamo Abrahamovu vjeru i njegovu odanost pravednosti; potrebna je dodatna stvar. Svi koji bi postali sudionicima ovog Kristovog dara moraju sada, osim vjere i poslušnosti pravednosti, uzeti svoj križ i slijediti Krista kao Začetnika svoga spasenja; oni moraju hodati njegovim stopama uskim putem samožrtvovanja, čak do smrti. Svi koji to ne žele i tako ne sklope savez ne mogu sada biti njegovi učenici, kakav god blagoslov mogli dobiti njegovom milošću kasnije. On sada, tijekom ovog Evanđeoskog doba, vrši poseban odabir posebne klase, "izabranih, dragocjenih". Njih on naziva svojom Zaručnicom, udovima svog Tijela, Kraljevskim svećenstvom, svojim Draguljima. Ovi različiti nazivi ukazuju na njegovo visoko cijenenje ove posebno pozvane klase.

4.26. Kroz duhovno prema prirodnom

Imajmo na umu apostolove riječi da "Bog nije odbacio prirodni Izrael koji je unaprijed poznavao" i kojemu su pripadala obećanja, davanje zakona itd.; on ih je samo privremeno ostavio po strani tijekom ovog Evanđeoskog doba, da bi u međuvremenu mogao razviti duhovni Izrael,

Kraljevsko svećenstvo, Sveti narod, Osebujući narod, koji će biti Zaručnica Mesije, ili drugim riječima njegovi "Udovi". Ova "Tajna" ne donosi nikakvu štetu Židovu, već je zapravo daljnji korak u Božanskom programu u potpunom skladu s izvornim Savezom sklopljenim s Abrahamom. Abrahamovo sjeme trebalo se sastojati od dva dijela: (1) Kao zvijezde nebeske i (2) kao pijesak na morskoj obali. Klasa Tajne razvijena tijekom ovog Evanđeoskog doba duhovno je Sjeme, simbolično prikazano kao zvijezde nebeske, dok prirodno Abrahamovo sjeme tek treba postati kao pijesak na morskoj obali. Apostol se poziva na oba ova sjemena (Rim. 4:16) – "Ne samo onome od Zakona, nego i onome od vjere Abrahama, koji je otac svih nas." Stari Zakonski savez nije iznjedrio sjeme Abrahamu, nego će Novi (zakonski) savez iznjedriti brojnu djecu kao pijesak na morskoj obali. Jedina do sada razvijena Abrahamova djeca su ona koja su Abrahamovo Sjeme po vjeri.

4.27. Sav Kristov blagoslov ide klasi "Tajne"

Kao što smo već vidjeli, sav Kristov blagoslov ide ovoj klasi vjere, klasi "Tajne", prema programu koji svijet ne razumije, ali s određenim priloženim uvjetima koji obvezuju sve koji prime ovaj blagoslov da postanu mrtvi za zemaljske ciljeve, nade i ambicije, i tako kao udovi Tijela Kristova imaju zajedništvo u njegovom žrtvovanju zemaljskih stvari, kako bi mogli imati zajedništvo i dijeliti s njim nebeski dio blagoslova Abrahamskog saveza. "Ako s njime trpimo, s njime ćemo i kraljevati; ako smo s njime umrli, s njime ćemo i živjeti." "Onome tko pobijedi, dat ću da sjedne sa mnom na mojem prijestolju." - 2. Tim. 2:11; Otk. 3:21.

4.28. Smrt Ostavitelja

Apostol objašnjava da nijedna oporuka, zavjet ili ostavština ne vrijedi tako dugo dok ostavitelj živi. Kakav god se savez ili sporazum sklopio, on čeka konačno pečaćenje ili dovršenje smrću ostavitelja. Apostol to primjenjuje na Krista. Svojom smrću Isus je prenio na nas, Crkvu, blagodat svoje zasluge; naime, zemaljska prava ili "opravdanje" na sve ono što je izgubljeno u Adamu, a otkupljeno dragocjenom zaslugom Kristove žrtve dovršene na Kalvariji. Prihvaća-

njem ovih zemaljskih blagoslova mi smo, kao njegovi udovi, pristali na uvjete: naime, da se i mi odričemo svojih prava na njih kao sluge ili "poslužitelji Novog (zakonskog) saveza" - da bi ti zemaljski blagoslovi, osigurani poslušnošću i smrću vašeg Gospodina, tako trebali proći kroz nas i još uvijek biti Otkupiteljeva imovina koja će se dati Izraelu, pod Izraelovim Novim (zakonskim) savezom.

4.29. Izrael još uvijek odbačen, dokaz da Tijelo Kristovo nije potpuno

Činjenica da je Izrael još uvijek odbačen od Božje milosti samo je dokaz da Tijelo Kristovo još nije u potpunosti žrtvovano, jer imajte na umu da Savez ne vrijedi sve do smrti ostavitelja. Gospodin Isus, primarni ostavitelj, prihvatio je vjernike kao "udove svog Tijela", i on djeluje u njima svojim svetim Duhom da hoće i djeluju po Očevom dobrom zadovoljstvu kako bi mogli položiti svoje živote u žrtvu, ispunjavajući ono što nedostaje Mesijinim patnjama. Čim posljednji ud Crkve umre kao ud njegovog Tijela, Novi (zakonski) savez s Izraelom bit će zapečaćen - zapečaćen krvlju ostavitelja, smrću ostavitelja, smrću Krista, Glave i Udova.

4.30. Mistična klasa na razini duhovne slave

U međuvremenu, uskrсна promjena Crkve kao Tijela Kristova dovest će Ostavitelja u cjelini na razinu slave, časti i besmrtnosti. Na toj razini, Krist, Isus kao Glava i Crkva, njegovo mistično Tijelo, bit će u antitipu veliki Prorok, veliki Svećenik, veliki Kralj, veliki Sudac, veliki Posrednik između Boga i čovječanstva općenito. Tada će doći vrijeme obećano u Svetom pismu kada će ovaj Veliki, ovaj Proslavljeni, Abrahamovo Sjeme na duhovnoj razini, započeti djelo blagoslivljanja svih obitelji na zemlji, pod uvjetima Novog (zakonskog) saveza, koji će prvo biti sklopljen s Izraelom.

4.31. Zašto je Krist proslijedio svoju "čašu"

Naš Gospodin, kada je raspravljao o svojim žrtvenim patnjama, nazivao ih je svojom "Čašom". Na Posljednjoj večeri, spomen-slavlju njegove

smrti, simbolično se pozivajući na tu Čašu, rekao je: "Ovo je krv novoga saveza koja se prolijeva za mnoge na otpuštenje grijeha: pijte iz nje svi." (Mat. 26:27, 28.) Ta Čaša, koja je simbolizirala smrt našeg Gospodina, žrtvu njegovih zemaljskih prava, bila je sama po sebi dovoljna da zapečati Novi savez. Nije trebao tražiti od apostola, ni od nas, ni od bilo koga drugog, da postanu njegovi učenici i dijele njegove patnje, da dijele njegovu Čašu i dijele nagrade za njih - njegovu slavu, čast i besmrtnost. Ali on je proslijedio Čašu dalje, proslijedio je zaslugu nama; ili točnije, proslijedio je zaslugu svoje žrtve kroz nas, svoje učenike, svoje sljedbenike. Učinio je to jer je to bio dio Božanskog programa; jer, kako izjavljuje sveti Petar: "Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista ... nas je ponovo rodio." Onaj koji je predvidio Isusa, predvidio je i nas po Isusu. To nije bila nikakva promjena Božanskog programa. Nama je to bilo iznenađujuće samo zato što je to bila Tajna koja ranije nije bila obznanjena - da ćemo postati subaštinici s Kristom u patnjama ovog sadašnjeg vremena i u slavi koja će uslijediti.

4.32. Sveto pismo ne ostavlja sumnju u to da Crkva dijeli Isusovu "čašu"

Koliko god se neki tome protivili i tvrdili da mi ne pijemo, da ne sudjelujemo u Kristovim patnjama, Sveto pismo o tom pitanju ne ostavlja nimalo sumnje. Oni o simboličnoj Čaši izjavljaju da ju je Isus, nakon što je večerao, dao svojim učenicima, govoreći: "Pijte iz nje svi" - ne samo da svi koji žele biti moji učenici moraju sudjelovati u mojoj Čaši, nego je ispijte cijelu, ne ostavljajte ništa od nje. Ispijanje Gospodinove čaše, sudjelovanje u njegovoj žrtvi, sve se to mora ostvariti tijekom ovog Evanđeoskog doba; ništa od toga ne smije se ostaviti za budućnost. Tijekom Tisućugodišnjice neće biti Kristovih patnji; neće biti pijenja iz te Čaše. Do tada će "slava koja slijedi" već biti uvedena, a pod tako uspostavljenom vladavinom pravednosti neće biti patnji radi pravednosti, nego samo za zlodjela, jer će započeti vladavina pravednosti.

4.33. Dijeljenje Kristove slave ovisi o dijeljenju Njegove "čaše"

Prisjetimo se, nadalje, Gospodinovih riječi drugim učenicima koji su uputili posebnu molbu da sjednu s njim na njegovom prijestolju, jedan s njegove desne, a drugi s lijeve strane. Rekao je: "Ne znate što ištete; možete li piti čašu koju ja pijem?" Samo oni koji piju iz njegove Čaše mogu sjediti s njim na njegovom prijestolju; samo oni koji dijele Kristove patnje dijelit će njegovu slavu, čast i besmrtnost; samo oni koji su tako dionici s njim udovi su Duhovnog Abrahamovog Sjemenja, kroz koje će blagoslovi u pravo vrijeme prijeći na Prirodno Sjeme, a kroz njih na sve obitelji na zemlji. "Ako ste Kristovi (zaista njegovi učenici), onda ste Abrahamovo Sjeme i baštinici po obećanju" — prema najvišem obilježju tog obećanja, duhovnom obilježju. Gal. 3:29.

4.34. „Milosrđe kroz vaše milosrđe“

Već smo iz Svetog pisma pokazali da je dio Božanskog programa da prirodno Abrahamovo sjeme primi svoje blagoslove kroz Duhovno Sjeme - Mesiju Glavu i Crkvu njegovo Tijelo. Već smo pokazali da će ovaj Veliki biti Posrednik Novog (zakonskog) saveza, koji će Izraelu donijeti uistinu one blagoslove kojima su se nadali pod starim Zakonskim savezom, čiji je posrednik bio Mojsije. Vidjeli smo kako će i zašto ovaj Duhovni Mesija, Glava i Tijelo, moći učiniti za Izrael i sve koji dođu pod taj Novi (zakonski) savez daleko bolje stvari nego što je to mogao učiniti Mojsije, posrednik starog Zakonskog saveza. Vidjeli smo da Novi Posrednik ima nešto za predstaviti Pravdi u ime Izraela — nešto za dati Izraelu; naime, zemaljske blagoslove, zemaljska prava, zemaljsku restituciju (obnovu) svega onoga što je izgubljeno u Adamu. Vidimo da je to Isus osigurao održavanjem Zakona; da ih se odrekao, ili ih je žrtvovao u svojoj poslušnoj smrti, i da ih je dao kućanstvu vjere tijekom ovog Evanđeoskog doba pod uvjetom da se ti zemaljski blagoslovi ne zadrže, već da ih žrtvuju svi koje on prihvati kao udove. Sada vidimo da su upravo ti isti zemaljski blagoslovi oni koji će se dijeliti tijekom Tisućugodišnjeg doba, prvo Izraelu, a drugo, svim ljudima pod Novim (zakonskim) savezom.

4.35. Sav Izrael će se spasiti

Zapazite kako apostol Pavao jasno i sažeto iznosi ovu stvar u nekoliko riječi u Rimljanima 11:25-36. Tamo nam on govori da o Izraelu ne bismo trebali razmišljati kao o zauvijek odbačenom, već samo kao o onome koji je privremeno izgubio Božju naklonost u ograničenom razdoblju — tijekom vremena pozivanja, odobravanja i prihvaćanja izabranog broja duhovnog Izraela, čiji su prvi udovi sabrani iz židovskog naroda, a čija će se cjelina sastojati od pogana. Govori nam da će se, kada ovaj izabrani broj Duhovnog Izraela bude potpun, Božja naklonost vratiti Prirodnom Izraelu, "Jakovu", i tada će se "sav Izrael spasiti" — oporaviti od sljepoće i spoticanja koje je na njih došlo kada ih je Bog stavio na stranu dok se prvo ne okupi Duhovni Izrael. Apostol objašnjava da će tada Bog ispuniti svoje obećanje Izraelu: "Jer ovo je moj Savez s njima, kada uklonim njihove grijeha." Tako apostol pokazuje da Novi (zakonski) savez obećan Izraelu, u kojem će im grijesi biti izbrisani i kojih se više neće sjećati, dolazi na kraju Evandeoskog doba, a ne na njegovom početku.

4.36. Izbavitelj mora biti rođen

Apostol objašnjava (stih 26) da prije nego što Novi (zakonski) savez s Izraelom postane djelo-tvoran, Izbavitelj mora izaći sa Siona; jer će on biti taj koji će odvratiti bezbožnost od Jakova. Sion je još jedno ime za Novi Jeruzalem, za koji apostol kaže da je majka sviju nas. Sion je tipično bio predstavljen u Sari, Abrahamovoj ženi, koja je bila Izakova majka. Izak je bio slika Krista — Isusa Glave i Crkve Njegovog Tijela; kao što je apostol objavio: "Mi smo, braćo, kao Izak, djeca obećanja" — Abrahamovo Sjeme. (Gal. 4:28.) Sion je ponovno predočen Rahelom, Jakovljevom ženom, a dvije klase Crkve bile su predstavljene u njezina dva sina, od kojih je prvi, Josip, bio dijete obećanja, a drugi dijete nevolje — Benjamin. Josip, koji je došao na egipatsko prijestolje kroz veliku nevolju, bio je slika Krista, Glave i Tijela. Benjamin, njegov brat, rođen od iste majke, pod istim Savezom, nije stigao do prijestolja, ali je bio slika klase "velikog mnoštva", koja će imati poseban odnos i bliskost s Izbaviteljem. Benjaminovo ime, "Sin moje boli" (Benoni), pokazuje njegov identitet s "velikim mnoštvom"; njegova je majka umrla u trudovima pri njegovom

rođenju. To je ponovno izraženo u proročanstvu koje kaže: Prije nego što je (Sion) osjetila trudove, rodila je; prije nego su joj došli bolovi, rodila je muško dijete. Tko je čuo takvo što? Tko je vidio takve stvari? Zar će zemlja roditi u jednom danu? Ili će se narod odjednom roditi? Jer čim je Sion osjetila trudove, rodila je svoju djecu. Zar da ja dovedem do porođaja (Glavu), a da ne dam da se rodi? (Tijelo) - Iza. 66:7-9.

4.37. Cijelo Evandeosko doba potrebno za rođenje Velikog Izbavitelja

Sion je rodio Gospodina, Glavu Crkve, Glavu Velikog Izbavitelja, prije osamnaest stoljeća. Vrlo brzo će svi udovi njegovog Tijela izaći, slično rođeni iz mrtvih u "prvom uskrsnuću". Tako će se narod odjednom roditi na duhovnoj razini, "Kraljevsko svećenstvo, Sveti narod, Osebuju narodu" izrazito odvojen od svih ostalih Božjih stvorenja, dionici božanske prirode, viši od anđela i ljudi. Zatim će u velikom vremenu nevolje "Veliko mnoštvo" biti rođeno na duhovnoj razini, iako ne za prijestolje i ne za božansku prirodu. Tako će duhovna djeca Siona biti potpuna, a blagoslov će se okrenuti prirodnom Izraelu.

4.38. Izrael će biti blagoslovljen od Izbavitelja s Velikim mnoštvom kao slugama

Izbavitelj rođen iz Siona, Krist, s "Velikim mnoštvom" kao slugama ili službenicima velikoga Boga, započet će djelo blagoslivljanja "Jakova" — prirodnog Izraela. Razabirući te stvari, na svima je koji su priznali Kristovo ime, na svima koji su prihvaćeni kao udovi njegovog Tijela i uvedeni u ovu "Tajnu", da budu ozbiljni, da budu revni u tome da svoj poziv i izbor učine sigurnim, da ne bi samo ušli u Tijelo Kristovo, nego da poslušnošću uputama Glave mogu ostati u njemu i rasti u milosti i u sličnosti s njegovim karakterom, te biti pripremljeni za rođenje na razini slave, kako bi mogli imati udjela u djelu Kraljevstva, čineći djelotvornim za Izrael i za svijet Novi (zakonski) savez za blagoslov svih obitelji na zemlji.

4.39. Nisu svi Izraelci

Blagoslovi Novog (zakonskog) saveza jasno su prikazani kao izraelski. Ali to neće spriječiti da se ovi blagoslovi prošire na sve narode i ljude,

srodstva i jezike. Obrezanjem srca, svi koji žele mogu ući u Sveti narod koji će Izrael tada biti. Tako je pisano kod proroka: "Zakon će izaći sa Siona (nebeskog Kraljevstva), a Riječ Gospodnja iz Jeruzalema" (zemaljska faza Kraljevstva). "I doći će mnogi narodi i reći: Dođite, uziđimo na goru Gospodnju i u dom Boga Jakovljeva; on će nas naučiti svojim putovima i mi ćemo hoditi njegovim stazama." (Mih. 4:2.) Tako će se tijekom cijelog Tisućugodišnjeg doba Abrahamovo Sjeme povećavati, u skladu s proročanstvom: "Postavio sam te za oca mnogim narodima."

4.40. Vjera neophodna za blagoslov pod Novim savezom

Ali bila bi pogreška pretpostaviti da će Božji blagoslov pod Novim (zakonskim) savezom doći na sjeme Abrahamovo, Izakovo i Jakovljevo isključivo po tjelesnoj liniji. Naprotiv, trebamo pretpostaviti da će se blagoslov Novog saveza prvenstveno odnositi na Abrahama i njegovo prirodno sjeme koje je imalo njegove karakteristike vjere i poslušnosti, i koji su bili razvijeni ili dokazani u prošlosti. Sveti Pavao se osvrće na njih, govoreći: "Svi su ovi umrli u vjeri, ne primivši obećano, jer je Bog za nas (Crkvu, Duhovni Izrael) providio nešto bolje, da oni bez nas ne bi bili usavršeni." - Heb. 11:40.

4.41. Blagoslovi Novog saveza prvo drevnim dostojanstvenicima

"Zadobit će milosrđe po vašem milosrđu", kako objašnjava apostol. (Rimljanima 11:31.) Bit će to, naravno, Božje milosrđe, ali kroz Isusa Krista, i bit će to naravno milosrđe Krista Isusa, ali kroz Crkvu - "vaše milosrđe". Tako će se prenositi Božji blagoslovi. Blagoslov koji dolazi na drevne dostojanstvenike neće biti samo za njih, već će ga oni zauzvrat prenositi na sve koji će doći k vjeri i poslušnosti Abrahamovoj. Nema sumnje da će se isprva ta klasa uglavnom sastojati od prirodnih Izraelaca, ali kasnije će se, kao što smo pokazali, sastojati od mnogo ljudi, od mnogih jezika i od mnogih nacionalnosti. Svi oni, prosvijetljeni velikim Suncem Pravednosti, bit će dovedeni do spoznaje velikog Mesije i do razumijevanja načela pravednosti sadržanih u zakonima velikog Jehove. Njih će novi Posrednik najjasnije iznijeti, sve dok se ne prigne svako

koljeno i svaki jezik ne prizna, dok "spoznaja Gospodnja ne ispuni svu zemlju kao što vode prekrivaju veliko bezdano", i dok ne bude više potrebe govoriti bližnjemu ili bratu: "Upoznaj Gospodina, jer će ga svi poznavati, od najmanjega do najvećega od njih, govori Gospodin."

4.42. Nužnost Novog saveza

Ako je Abrahamski savez bio sveobuhvatan i uključivao sve blagoslove koje je Bog namjeravao, zašto je bilo potrebno ili svrsishodno dodati ili stari Zakonski savez ili Novi (zakonski) savez? Već smo razmotrili vrijednost starog Zakonskog saveza kao dodatka Abrahamskom savezu, stoga se sada ograničavamo na razmatranje prednosti koja se dobiva dodavanjem Novog (zakonskog) saveza.

4.43. Vjera poput Abrahamove je neophodna

Kada čitamo da je "bez vjere nemoguće ugoditi Bogu", i da je Abraham ugodio Bogu zbog svoje vjere, možemo pouzdano znati da nitko ne bi mogao biti prihvatljiv Bogu kao Abrahamovo sjeme osim onih koji imaju sličnu vjeru njegovoj. Uz to, kao što je Bog kušao Abrahamovu vjeru i obvezao ga da je dokaže djelima poslušnosti, tako možemo biti sigurni da će biti sa svima koji će ikada biti prihvatljivi Bogu - da bi kao Abrahamovo sjeme i oni trebali imati vjeru posvjedočenu djelima.

4.44. Malo stado

Relativno malo onih koji su iskazivali vjeri i činili pravednost u skladu s njom, sve do Kristovog vremena, apostol je pregledao u 11. poglavlju Hebrejima. Njih je doista bilo malo u usporedbi s milijunima iz njihovog vremena. Stoga su se samo oni mogli ubrajati u dionike Božje naklonosti zbog Abrahamove vjere i poslušnosti. Tijekom Evanđeoskog doba slična mala klasa sakupljana je iz svakog naroda, puka, plemena i jezika - pozvana evanđeoskom porukom, te iskušana i dokazana tjesnoćom puta poslušnosti. Ovi posvećeni, i nitko drugi iz ovog doba, ne bi mogli biti prihvatljivi Bogu za njegov blagoslov vječnog života, jer su jedino oni očitovali vjeru i poslušnost koja je prikazana u Abrahamu.

4.45. Rezultat da je Kristovo djelo bilo ograničeno na Evanđeosko doba

Dakle, vidimo da bi Krist, da je nakon otkupljenja svijeta iz njega tražio samo one koji bi mogli iskazivati Abrahamsku vjeru i poslušnost, te ih blagoslovio vječnim životom, ukupan zbroj njegovog djela bio bi razmjerno malen. On bi bio na duhovnoj razini, a ostali bi od njega primili blagoslov restitucije (obnove), i ništa više.

4.46. Dužina i širina

Ali zapazite širinu, dužinu, visinu i dubinu Božanske Mudrosti i Milosti, koja je providjela daleko veličanstveniji plan. Prema njegovim odredbama "Malo stado" postaje subaštini s Kristom u nebeskom Kraljevstvu kao Kraljevsko svećentvo, a "Veliko mnoštvo" postaje duhovni pomoćnik tog Svećenstva – antitipični Leviti. I, dodatno, prema uređenju Novog saveza veliki Prorok, Svećenik, Kralj i Sudac postaje Posrednik između Boga i ljudskog svijeta općenito. On se s njima neće baviti isključivo na temelju vjere, jer u njihovom palom stanju zaista malo bi tko od toga imao koristi, jer bi malo tko mogao iskazati potrebnu vjeru i poslušnost. Uistinu, kao što smo vidjeli, većina onih koji su sposobni iskazivati vjeru i poslušnost već je pronađena. Novi savez preuzima Izrael kroz Drevne dostojanstvenike i usputno sve iz tog naroda te sve iz svakog naroda koji su voljni, pod prosvjetljujućim utjecajima Tisućugodišnjeg Kraljevstva, doći u sklad s Posrednikom i biti poučavani od njega. On će provoditi poslušnost, s namjerom da pali i degradirani udovi rase mogu naučiti što je pravednost i što su pravda i ljubav. Pokazat će im na primjerima nagrade za poslušnost i kazne za neposlušnost, kako bi mogli naučiti prednosti pravednosti i kako bi svi došli do spoznaje Boga, ne samo kroz vjeru, već kroz djela i dokaze. Tek nakon što Tisućugodišnje Kraljevstvo podigne čovječanstvo iz degradacije i grijeha, iz nesavršenosti uma i morala, uslijedit će njihovo konačno ispitivanje.

4.47. Božji Zakon će stajati zauvijek

Božji zakon će stajati zauvijek. Samo će voljni i poslušni biti dionici milosti vječnog života; svi ostali će umrijeti "Drugom smrću". Ali imamo

svaki razlog vjerovati da će kao rezultat Tisućugodišnjeg Kraljevstva, vladavine pravednosti, djela restitucije (obnove), prosvjetljenja čovječanstva i privođenja svih spoznaji Istine, mnogi naučiti pravednosti i postati njenim slugama, u potpunom skladu s Božanskim Zakonom: doći će do toga da ljube Boga svim svojim srcem, svim svojim umom, svim svojim bićem, svom svojom snagom, a svoga bližnjega kao same sebe.

4.48. Vrijednost Novog saveza

Tako vidimo koliko se više može postići po Abrahamovom Sjemenu, Kristu, Glavi i Tijelu, kroz metodu usvojenu pečaćenjem Novog (zakonskog) saveza i uspostavom Kraljevstva, nego što bi se moglo postići bez Novog saveza, samo pod Abrahamskim savezom s njegovim uvjetima vjere i poslušnosti.

4.49. Apostol Pavao oduševljen Božjim planom

Je li ikakvo čudo što, nakon što je oslikao ovu stvar odbacivanja prirodnog Izraela, sakupljanja duhovnog Izraela i naknadnog davanja Božjih blagoslova kroz duhovni Izrael kako bi se povratio prirodni Izrael, apostol postaje oduševljen? Je li ikakvo čudo što on zaključuje usklikom: "O dubino bogatstva, i mudrosti i spoznaje Božje! Kako su nedokučivi njegovi sudovi i neistraživi njegovi putovi!" Tko je znao za ovaj predivni, duboki, skriveni Jehovin plan? Tko ga je savjetovao da ga tako uredi? Apostolov je zaključak da takve dubine mudrosti, spoznaje i milosti dokazuju da je Božji plan nadljudski; da nijedan čovjek nikada nije osmislio ovaj plan. Kao što su nebesa viša od zemlje, tako su Božji putovi viši od ljudskih putova! Od njega, kroz njega i za njega sve je to, i njemu neka je slava zauvijek.

5. DREVNI DOSTOJANSTVENICI POD SAVEZOM VJERE

Može se postaviti pitanje: Pod kojim su savezom drevni dostojanstvenici prihvatljivi Bogu? Budući da su umrli prije Krista i prilike za duhovno začecje, nisu bili počašćeni višim pozivom u članstvo u Tijelu Kristovu, izabranoj Crkvi. Apostol je to naglasio u Heb. 11:39, 40. On nas oba-

vještava da su oni "ugodili Bogu", ali da odvojeni od nas, Krista, neće biti učinjeni savršenima. U Božanskom poretку Crkva treba biti prvina Njegovih stvorenja. "Svojevoljno nas je porodilo riječju istine, da budemo neka vrsta prvine njegovih stvorenja." (Jak. 1:18.) Zapazite nadalje da apostolov popis takvih uključuje Abela i Henoka, prije potopa, pa čak i prije nego što je sklopljen Abrahamski savez. Također uključuje i neke koji su živjeli u razdoblju Zakonskog saveza, i koji su stoga bili pod njim. Kako bismo onda njih trebali klasificirati, s obzirom na tri velika saveza koje predstavljaju Sara, Hagara i Ketura?

5.1. Razlika između Abrahamskog i Zakonskog saveza

Stvar postaje vrlo jednostavna kada prepoznamo glavnu razliku između Abrahamskog saveza i Zakonskog saveza koji mu je dodan. Prvi je bio po vjeri, ne bez djela. Drugi je bio po djelima, ne bez vjere. Kao što apostol kaže, uvjeti Zakonskog saveza bili su: "Tko ovo čini, po tome će živjeti." (Rim. 10:5.) Također smo podsjećeni da je Sarin savez po vjeri, a ne po djelima, ali da tamo gdje je vjera ispravna, djela će "posvjedočiti" vjeru, čak i ako nisu savršena; i da bismo, ako bi nam se sudilo po našim djelima, bili osuđeni. Cijeli židovski narod pao je na Savezu "djela Zakona"; ipak, nekolicina pojedinaca tog naroda, uzdižući se svojom vjerom iznad tog Saveza, nije se uzdala u njega, nego u izvorni Savez milosrđa, Milosti - Sarin savez. To su oni drevni dostojanstvenici koje spominje apostol. On precizira da su po vjeri činili i trpjeli. Prema njihovim djelima bili su osuđeni Zakonskim savezom, ali prema njihovoj vjeri bili su prihvatljivi Bogu, u smislu Sarinog saveza, iako nisu mogli primiti svoj blagoslov pod njim, sve dok prvo ne dođe obećano Sjeme i ne prolije se krv tog Saveza. Slično tome, Henok i Abel su, zbog svoje vjere, bili prihvatljivi Bogu i uvršteni među vjerne iz Zakonskog saveza, kao u Božanskoj milosti, i podložni blagoslovu Sarinog saveza, jer su, iako su živjeli prije Abrahama, imali Abrahamsku vjeru u smislu da su se, poput Abrahama, uzdali u Boga za milost koju On rado daruje onima koji ga ljube i traže Njegovu naklonost.

5.2. Novi savez, NOVI zakonski savez

Novi savez bit će zapravo Novi zakonski savez, ili Novi savez djela Zakona. Stari ili prvi Zakonski savez bio je manjkav i nedovoljan za Izrael, ne zato što je Božanski Zakon na kojem se temeljio bio manjkav, niti zato što je to bio nerazuman zahtjev, nego zato što su ljudi bili nesavršeni, "rođeni u grijehu i začeti u bezakonju", i već pod smrtnom presudom, zbog Adamovog grijeha. Zakonski savez imao je u Mojsiju vjernog posrednika, odanog i Bogu i Izraelcima, ali on je bio nesposoban jer je i njegov vlastiti život bio izgubljen. Bog se stoga pobrinuo da Novi zakonski savez zauzme mjesto Starog i providio je novog Posrednika, koji je već dao svoj život kao otkupnu cijenu – Isusa, Glavu, i Crkvu, Tijelo. Kraj žrtvovanja je na vidiku. Glava i mnogi njeni udovi već su, kao Nova stvorenja, prešli iza zavjese. Uskoro će i posljednji ud Tijela biti tako "promijenjen", a onda će krv Novog saveza biti poškropljena u ime "grieha svega naroda" – naroda Saveza, Izraela, s otvorenim vratima svim narodima da postanu dionicima njihovih blagoslova Novog saveza, kao što smo mi (pogani) sada privilegirani dijeliti blagoslove Sarinog saveza koji su "najprije pripadali Židovu". To će škropljenje biti prihvatljivo Bogu i djelotvorno za brisanje grijeha cijeloga svijeta. O tome obilno svjedoči Sveto pismo i tipovi ovih "boljih žrtava", Heb. 9:23.

5.3. Veliki Prorok, Svećenik, Sudac, Kralj – Glava i udovi surađuju

Odmah zatim će Veliki Prorok, Glava i udovi; Veliki Svećenik, Glava i udovi; Veliki Sudac, Glava i udovi; Veliki Kralj, Glava i udovi, početi postupati s Izraelom, a kroz Izrael i sa svijetom. Oni će vladati, blagoslivljati, poučavati i podizati sve koji su voljni: "I dogodit će se da će svaka duša koja ne posluša tog Proroka biti potpuno istrijebljena iz naroda." (Djela 3:23.) Novi zakonski savez djelovat će točno onako kako je djelovao i Stari zakonski savez, s tom razlikom što će "bolje žrtve" koje ga pečate biti potpuno djelotvorne te ih neće trebati ponavljati iz godine u godinu; a moć i slava njegovog Posrednika bit će nadmoćniji, te će rezultati njegovog rada biti sukladno tome veliki i trajni.

5.4. Novi savez je savez djela

O tome dodatno svjedoči izjava iz Otkrivenja, koja oslikava Tisućugodišnje razdoblje s njegovim velikim bijelim prijestoljem pravde i milosrđa, pred kojim će stajati svi mrtvi, mali i veliki – radi suđenja; ne zato da bi se vidjelo jesu li bili grešnici ili ne, jer je to općepoznato. Svi su bili grešnici. Niti će to biti zato da bi se vidjelo je li im Bog voljan oprostiti ili ne, jer je općepoznato da će tada Kristova žrtva biti prihvaćena kao potpuna "zadovoljština za grijeh cijeloga svijeta". Njihov sud ili ispitivanje, kao i naše, poslužit će za utvrđivanje hoće li oni doći u potpuni sklad s Bogom i dobiti njegov blagoslov radosti i vječnog života, ili će, u suprotnom, biti "istrijebljeni iz naroda". Njima se neće suditi prema njihovoj vjeri, jer će biti pod Novim savezom Zakona i djela. Kao što je pisano: "Bili su suđeni, svaki po svojim djelima." - Otk. 20:13.

5.5. Crkva i drevni dostojanstvenici suđeni po vjeri, a ne po djelima

Njih će se korak po korak pomagati izvući iz nesavršenosti uma i tijela pa sve do savršenstva, što uključuje savršena djela, koja će biti njihov standard ili ispit. Naprotiv, Evanđeoska Crkva i drevni dostojanstvenici nisu suđeni prema svojim djelima, nego prema svojoj vjeri – dok su se djela zahtijevala u granicama njihovih mogućnosti, kao dokaz vjere. Nama se ne pomaže da izađemo iz mana pale prirode, nego se u trenutku računamo kao izbavljeni iz njih, ili kao da su one prekrivene plaštem milosti.

5.6. Izvorni savez obećao je blagoslov cijelom čovječanstvu

Imajući na umu gore navedene činjenice i zaključke, uvelike će nam pomoći u razumijevanju naše teme – odnosa saveza jednih prema drugima i prema čovječanstvu. Izvorni Savez obećavao je blagoslov koji bi trebao obuhvatiti cijelo čovječanstvo – otkupljenje od Božanske osude i priliku za povratak u sklad s Bogom, kroz vjeru i poslušnost srca. To je obećanje u nekim aspektima već dobilo svoje ispunjenje, kao što smo vidjeli. Bog je već prihvatio, da, bio voljan voditi ili privući sve one koji su pokazali vjeru u njega i iskrenu želju da žive u skladu s

njegovom voljom. Već je, u tom smislu riječi, izvorni Savez djelovao prije potopa, a djeluje i od potopa, i to prema Abrahamu i prema cijelom Izraelu koji je imao duh poslušnosti i vjere, a tijekom ovog Evanđeoskog doba djelovao je među čovječanstvom u svim narodima i jezicima. No samo je relativno mali dio ljudske rase primio taj blagoslov, jer je tako malen dio bio u stanju iskazivati "vjeru Abrahamovu".

5.7. Dodavanje izvornom savezu nije nedostatak

Iako se na prvu može činiti da je dodavanje Zakonskog saveza bio nedostatak, te na sličan način da bi dodavanje Novog saveza, u nekim aspektima, moglo biti nedostatak, smanjenje ili ograničavanje izvornog, sveobuhvatnog Saveza milosti ili Sarinog saveza, ipak to zapravo nije tako. Dok je Zakonski savez osudio taj narod, jer nisu imali vjere, on je ipak mnogima iz tog naroda donio blagoslov – mnogima više nego što ih se razvilo u drugim narodima, koji nisu imali takav Zakonski savez, s njegovim ograničenjima, prijetnjama, kaznama itd. Novi savez bit će još uspješniji. Slijedit će vladavinu Milosti pod Sarinim savezom i bit će to vladavina Zakona. Kao što je pisano: "I učinit ću pravo mjerilom, a pravdu viskom; i tuća će pomesti utočište laži." Iza. 28:17. Otkupitelj i njegovi sljedbenici više neće biti stado ovaca za klanje, prezreno među ljudima, nego će naprotiv oni biti kraljevi i svećenici, zaogrnuti slavom, čašću i besmrtnošću, pred kojima će se "svako koljeno prignuti i svaki jezik priznati na slavu Božju". (Rim 14:11.) Kralj će vladati u pravednosti, a knezovi će suditi na zemlji.

5.8. Djela i kazne pod Novim savezom

Vjera će ustupiti mjesto gledanju, a ispit će biti djela, u granicama sposobnosti; i sve manje od sposobnosti dobit će udarce i ispravke u pravednosti. Ta vladavina Zakona i dobrih djela tako će biti ispravno prilagođena stanju svakog pojedinca, a rezultat će, vjerujemo, biti čudesan – dovođenje tisuća milijuna do savršenstva, u skladu s Bogom. Dakle, Novi (zakonski) savez nipošto nije ograničenje Abrahamskog (Sarinog) saveza, već će on biti njegovo proširenje koje će njegove blagoslove učiniti puno dalekosežnijima.

Izvorni Savez sada sakuplja one koji mogu i žele iskazivati vjeru i poslušnost. Njegovoj korisnosti bio bi tako kraj da nije dodanog Novog (zakonskog) saveza, koji će, zanemarujući nedostatak vjere i poslušnosti, uzeti u obzir svijet te mu kroz kazne i upute nametnuti poslušnost i spoznaju, a zatim postupno razviti poslušnost srca nalik Abrahamovoj kod što je moguće većeg broja ljudi, te uništiti ostale. Tako će Abraham, "otac vjernih", pod Novim (zakonskim) savezom postati "ocem mnogim narodima" – mnoštvu, poput morskog pijeska – kao što je i otac vjernih pod izvornim Sarinim savezom vjere i milosti.

5.9. Božje uređenje kroz savez je najbolje

Tako vidimo da će utjecaj izvornog Saveza, nakon odabira Sjemena vjere, kako prirodnog tako i duhovnog, putem njih kroz Novi (zakonski) savez blagosloviti daleko veći broj nego ijednom drugom zamislivom metodom. Tako nam Gospodin opet pokazuje koliko su Njegova uređenja veća od bilo čega što bi ljudski um mogao smisliti. Zasigurno se nijedno tijelo ne može hvaliti pred Njegovim licem. Što više vidimo Njegove planove, Njegove naume, Njegove metode, to ga više moramo slaviti i uviđati vlastito ništavilo, vlastitu beznačajnost!

6. OTKUPNINA I POMIRENJE ZA GRIJEH

6.1. Pripremljeno tijelo

"Jer tijela onih životinja, čiju krv veliki svećenik unosi u svetište (Svetinju nad svetinjama) za grijeh, spaljuju se izvan logora." — Heb. 13:11-13. Svi prepoznavamo da Biblija uči kako je grijeh u svijetu; da je grijeh ušao u svijet neposlušnošću oca Adama, te da sve dok se ne plati Otkupna cijena ne može biti potpunog pomirenja između Boga i čovjeka. Mora postojati Otkupnina kao temelj za pomirenje. Stoga razumijemo da Sveto pismo uči kako je naš Gospodin Isus, kada je položio svoj život, položio Otkupnu cijenu. Riječ Otkupnina (Ransom) označava odgovarajuću cijenu; a budući da naš Gospodin Isus nije imao narav koja je bila ista kao Adamova, bilo je potrebno da napusti slavu koju je imao s Ocem prije postanka svijeta, da se ponizi i uzme na sebe oblik ljudske naravi, kako bi on, milošću Božjom, mogao okusiti smrt za svakog čovje-

ka. Zato u Svetom pismu čitamo: "Tijelo si mi pripremio."

6.2. Čovjekova Otkupna cijena

Nije bilo nijednog ljudskog bića koje je imalo takvo tijelo koje bi bilo dovoljna žrtva za grijeh čovječanstva, jer su svi bili grešnici. Da je postojao savršen čovjek, on bi mogao dati svoj savršeni život kao otkupninu, ali nije bilo savršenog čovjeka. Stoga, kao što je predstavljeno u Psalmima, "nijedan čovjek ne može dati otkupninu za svog brata." Zbog toga je bilo potrebno da Bog pronađe onoga koji će imati sposobnost, koji će imati potrebnu stvar za ponuditi za čovjeka. Gospodin nam kroz Zakon pokazuje da njegov zakon zahtijeva "život za život, oko za oko, zub za zub"; da je to bio temelj Pravde na kojem je Bog djelovao u ovom slučaju. I tako, budući da je čovjek bio taj koji je sagriješio, smrt anđela nije mogla biti njegova otkupna cijena; to je morala biti ista, ili odgovarajuća cijena. Ljudski je život bio izgubljen, i ljudski se život morao dati da bi sačinjavao otkupnu cijenu. Nije bilo dovoljno da se bikovi i jarci kolju tijekom židovskog vremena, jer su to, kako apostol objašnjava, bile samo slike i tipovi "boljih žrtava" koje je Bog namjeravao u pravo vrijeme prinijeti.

6.3. Zašto je Isus napustio Nebesku Slavu

Tako nas apostol uvjerava da nam je čovjek Krist Isus pritekao u pomoć. On je napustio slavu nebeske naravi i uzeo ljudsku narav, upravo s ciljem da je žrtvuje kako bi mogao biti naš Otkupitelj; jer je Pravda zahtijevala smrt čovjeka da bi se otkupio čovjek (Adam) koji je sagriješio.

6.4. Isusova smrt učinila je Otkupnu cijenu prenosivom

Kada je naš Gospodin "umro, pravedan za nepravedne," to je bilo kako bi nas priveo Bogu; ne samo da bi nas, Crkvu, priveo Bogu, već da bi Bogu priveo cijelo čovječanstvo koje bi mu željelo prići. Ali njegova nas smrt nije privela Bogu. Njegova je smrt bila samo polaganje cijene, a ta se cijena morala prvo pronaći. Da ilustriramo: Pretpostavimo da imate obvezu koju trebate podmiriti — pet tisuća dolara. I pretpostavimo

da posjedujete imanje vrijedno pet tisuća dolara, koje možete prodati. Cijena, ili vrijednost, imanja bila bi cijena koja točno odgovara dugu koji se duguje. Vi prodajete to imanje kako biste imali njegovu vrijednost kao otkupnu cijenu. Ali kada ste prodali imanje, niste poništili svoju obvezu; samo ste prodali imanje i dobili cijenu, koju kasnije možete primijeniti.

6.5. Isusova Otkupna cijena dovoljna za sve

Takav je bio učinak smrti našeg Gospodina. Kada je "umro, pravedan za nepravedne," položio je "odgovarajuću cijenu." Tako je navedeno da je "neposlušnošću jednog čovjeka grijeh ušao u svijet, a kao posljedica grijeha smrt," i tako je smrtna presuda sa svim svojim pratećim posljedicama prešla na Adamovu rasu, jer su svi bili zaraženi bolešću grijeha, i stoga su svi bili pod osudom smrti. Naš Gospodin, da bi nas otkupio, položio je našu Otkupnu cijenu, vlastiti život. Ta Otkupna cijena bila je dovoljna cijena za Adama, ili za bilo kojeg drugog člana Adamove rase, ili za sve — upravo onako kako bi je on naknadno mogao primijeniti. Ništa manje od toga ne bi platilo ni za koga. Da je Gospodin namjeravao otkupiti samo jednog pojedinca i izostaviti sve nas ostale, to bi i dalje zahtijevalo njegov život, i ništa manje od toga; jer je čovjekov život bio izgubljen, a čovjekov život mora biti kazna. Budući da je ova osuda došla kroz jednog čovjeka, Adama, stoga se pri izvršenju kazne za jednoga mogla tako primijeniti da obuhvati cijelu ljudsku obitelj. Tako vidimo filozofiju ove velike doktrine otkupljenja, i kako je Bog namjerno tako uredio stvari da bi mogao podmiriti dug svojoj vlastitoj Pravdi jednom žrtvom svog Sina.

6.6. Otkupnina nasuprot Pomirenju

Ovo je sada, jednostavno rečeno, priča o Otkupnini - i sve o njoj. Da je Isus, kada je uzašao na visinu, odlučio upotrijebiti tu Otkupnu cijenu, ili Otkupnu vrijednost (koju je tada imao u ruci), u korist cijelog čovječanstva, tada bi to doista bila dovoljna cijena za sve. Ali on to nije učinio. Priča o tome kako on primjenjuje to ispričana je drugdje, a to se naziva pomirenje za grijeh. Izvještaj o tome kako naš Gospodin primjenjuje svoju Otkupnu zaslugu prikazan je u tipičnim žrtvama Izraelovog Dana pomirenja. Ne smi-

jemo misliti da su Otkupnina i Pomirenje ista stvar. Moramo se sjetiti da Žrtve za grijeh nisu Otkupne žrtve. Moramo zapamtiti da Otkupna žrtva nije bila Žrtva za grijeh. To su dvije odvojene propozicije. Ali jedan pogled na Kristovo djelo predstavljen je s ovog stajališta Otkupne cijene: da je Kristova smrt bila Otkupna cijena i da je bila nužna, bez obzira na to kako će se primijeniti; mora se dati kao naknada za onaj jedan život koji je izgubljen i osuđen Svemoćevim zakonom. Prema Svetom pismu, naš Gospodin Isus, u svom žrtvenom djelu, ispunio je razne zahtjeve: Na primjer, bio je "rođen pod Zakonom." Kakvu je to razliku činilo? Apostol objašnjava da, da Isus nije bio "rođen pod Zakonom", njegova se žrtva ne bi primjenjivala na Židove, jer je Bog prethodno odvojio židovski narod od drugih naroda Zakonskim savezom koji je s njima sklopio.

6.7. Zašto je Isus rođen pod Zakonom

Taj židovski narod, pod svojim Zakonskim savezom, bio je na kušnji i nije uspio održati taj Zakonski savez nakon što je prihvatio njegove odredbe, govoreći: "Sve ove stvari ćemo činiti." Pod njihovim Zakonskim savezom Bog im je ponudio vječni život ako budu držali njegov Zakon, ali ako ga prekrše, kazna bi bila vječna smrt. Tako su po drugi put došli pod božansku osudu: prvi put sa svima nama pod Adamovom osudom, a drugi put zbog neuspjeha da drže svoj Zakon. Stoga apostol kaže da su "Zakon koji je bio namijenjen za život našli da je za smrt", jer "po djelima Zakona ni jedno tijelo neće biti opravdano pred Bogom." Stoga je bilo nužno da se Krist rodi pod Zakonom, da bude Židov, kako bi mogao otkupiti sve Židove pod tim uređenjem Zakonskog saveza.

6.8. Krist - središnja figura

Bog ima sve te vrlo različite značajke u svom planu, ipak je Krist središnja točka iz koje zrači svaka od ovih varijacija Božanskog programa - Židovi koji će biti posebno otkupljeni, također i cijeli svijet čovječanstva izvan njih; i osim toga Božja namjera u vezi s Crkvom, izabranih, Kristovim Tijelom. Da bismo se sačuvali od zbunjenosti, moramo postupati s ovim slikama Gospodinovog djela baš kao što postupamo sa

simboličnim slikama Crkve koje nam on daje u prispodobama. Prispodobe pružaju razne slike Crkve. Crkva je uspoređena sa živim kamenjem Hrama; s udovima njegovog Tijela; sa stadom ovaca; vojnicima pod Kristom, "Kapetanom našeg spasenja"; i opet uspoređena sa Zaručnicom Isusa Zaručnika.

6.9. Miješanje slika

Sada, ako sve ovo pomiješamo, i pitamo, Kako bi se Zaručnik mogao oženiti udovima vlastitog Tijela, ili kako bi se Kapetan mogao oženiti vlastitim vojnicima, ili se oženiti kamenjem Hrama, vidite kakvu bismo zbrku imali. Svaka slika, dakle, mora biti prepoznata kao više ili manje odvojena i različita ako želimo napredovati u razumijevanju Svetog pisma. U svakoj slici postoji pouka, ali je ne smijemo miješati s drugim slikama. Dakle, imajte jasno na umu što je Otkupnina i ostavite je tamo gdje jest; nemojte je odnijeti odatle i pomiješati tu misao s onom o pomirenju ili posredovanju. Otkupnina je bila ono što je naš Gospodin dao, a što nitko drugi nije mogao dati, i što se nije trebalo ponavljati. Ali to nije pokazalo primjenu Isusove zasluge. On je jednostavno "sebe dao kao Otkupninu, za svjedočanstvo u pravo vrijeme." Kako će blagoslov započeti i napredovati prikazano je žrtvom za grijeh. Žrtva za grijeh je posebno obilježje naše teme, kao što je predstavljeno u našem tekstu.

6.10. Pomirenje za grijeh žrtvom

Apostol u našem tekstu raspravlja o pomirenju za grijeh. On nas upućuje na jednu određenu sliku koja ilustrira njegovu temu. U tipičnoj službi Židovi su prinosili razne darove i žrtve - žrtve zahvalnice, žrtve pomirnice, žrtve za grijeh itd. Slika žrtve za grijeh je jedina od njih koju sada gledamo i o kojoj raspravljamo. Žrtva za grijeh za narod prinosila se godišnje, 10. dana 7. mjeseca, koji se naziva Dan pomirenja. Prinjevi ili žrtve za grijehe, kroz koje je ostvareno Pomirenje s Bogom, prinosile su se na ovaj Dan i trajale su kao valjane godinu dana, nakon čega se cijeli postupak ponavljao. Apostol se poziva na ovo prinošenje bikova i jaraca iz godine u godinu neprestano i govori nam o "boljim žrtvama" koje je prinio naš Gospodin Isus, a koje ne trebaju

ponavljanje, jer stvarno poništavaju grijeh. Moramo se sjetiti, međutim, da je ova jedna žrtva njega samoga, koja zauvijek usavršava sve koji po njemu dolaze k Bogu, započela žrtvom našeg Gospodina Isusa u njegovoj vlastitoj osobi i nastavila se po njemu kroz ovo Evanđeosko doba u osobama njegove Crkve, njegovih sljedbenika. Oni su pozvani da prinesu svoja tijela kao žive žrtve, svete i Bogu ugodne i kao svoju razumnu službu. Kada Veliki svećenik prihvati bilo koju od ovih žrtava, onaj koji je posvećen zameće se svetim Duhom i od tada se računa kao ud Kristovog Tijela - ud Tijela Velikog svećenika, koji prinosi žrtvu. U tom smislu "bolje žrtve" Velikog svećenika, koje su započele prije osamnaest stoljeća, kada je prinio svoje tijelo, nastavljaju se u njegovim sljedbenicima dok prinosе svoje tijelo, koje je prihvatljivo kao žrtva, zbog Velikog svećenika - u njegovo ime, u njegovoj zaslugi, kao njegova žrtva. U ovom smislu riječi cijelo djelo Dana pomirenja je dan žrtvovanja - iako je u drugom smislu riječi, kako je prikazano tipom, podijeljeno na dva dijela - žrtvu Glave i žrtvu Crkve, udova njegovog Tijela.

6.11. Tipska slika Pomirenja

U 16. poglavlju Levitskog zakonika imamo božanski uređenu sliku Dana pomirenja i njegovog žrtvenog djela. Veliki svećenik uzeo je junca, koji je bio za njega, koji je predstavljao njega samoga — i zaklao (žrtvovao) ga. Junac je predstavljao našeg Gospodina kao čovjeka; kao što je izraženo u Svetom pismu: "Tijelo si mi pripremio." (Heb. 10:5.) Naknadno su dovedena dva jarca i privezana na vratima Šatora. Ona su uzeta od, ili su predstavljala zajednicu, narod Izraela, i bila su tipična za kućanstvo vjere, Gospodinov posvećeni narod — dvije klase od njih, "malo stado" i "veliko mnoštvo". Kako predivno tip pokazuje da oni nemaju tijela posebno pripremljena za žrtvu. To je posebno prikazano u izjavi da su jarci uzeti od ili iz zajednice djece Izraelove za žrtvu za grijeh, dok za junca nema takve izjave. Drugim riječima, naš Gospodin je, zbog svog čudesnog rođenja, bio savršen, doista tako — "svet, nevin, neokaljan, odvojen od grešnika". Mi, njegovi učenici, međutim, nesavršeni, smo od svijeta, djeca gnjeva, kao i ostali. Uzeti iz svijeta, naše nesavršenosti su uračunato pokrivene zaslugom Kristove žrtve — prvim

dijelom njegove žrtve, za koje je pomirenje izvršeno krvlju antitipičnog junca, Kristovom krvlju. Podsjećamo vas da apostol ističe kako se žrtva našeg Gospodina dogodila na početku njegove službe i bila dovršena na njezinom kraju; koji nije mogao biti žrtva za grijeh do svoje tridesete godine, pod Zakonom. I pisano je da je, čim je napunio trideset godina, prinio žrtvu: "A kada je Isus imao oko trideset godina, dođe k Ivanu na Jordan da ga on krsti." Možemo biti sigurni da je stigao na vrijeme kako bi se u najranijem mogućem trenutku prinio u žrtvu Gospodinu. Tamo je, govori nam apostol, ispunio proročanstvo: "Evo dolazim, kao što je u svitku Knjige pisano o meni, vršiti tvoju volju, o Bože. Tvoj zakon zapisan je u mom srcu." "Tamo", kaže apostol, "ukida prvo da bi uspostavio drugo." Drugim riječima, tamo je počeo stavljati na stranu tipično radi "boljih žrtava." Prinošenje samoga sebe bilo je trenutno, ali je izlaganje njegovog tijela kušnjama i životnim poteškoćama potrajalo tri i pol godine njegove službe i završilo na Kalvariji. Posvetio se u jednom trenutku, da bi predao sve, pa i sam život, u Očevoj službi. Ali stvarno davanje vremena, utjecaja, snage, vitalnosti trajalo je tri i pol godine. Od trenutka svog posvećenja pri krštenju, on je uračunato bio mrtav i, u istom trenutku, začet od svetog Duha. Bio je uračunato živ kao novo stvorenje, embrij duhovnog bića, tijekom te tri i pol godine, dok se tijelo trošilo, a nova narav jačala u Gospodinu, razvijajući se u skladu s Božanskom voljom. Na križu su patnje tijela, trošenje žrtve, bile potpuno dovršene; a sutradan je nova narav Očevom moći uzdignuta do savršenstva, kao slavno duhovno biće, nevidljivo mrtvom svijetu, ali objavljeno učenicima u raznim oblicima i pod raznim okolnostima, kako bi im dokazao da više nije mrtav, kao i onu drugu činjenicu, da on više nije čovjek Isus, nego proslavljeni duh Isus. Tako apostol kaže: "Ubijen je u tijelu, ali je oživljen u duhu."

6.12. Tri spaljivanja — Žrtve

U tipu, salo itd., bili su stavljeni na mjedeni žrtvenik u dvorištu, a sav je ostatak bio spaljen, osim krvi, izvan logora. Veliki svećenik uzeo je krv, te pune obje ruke tamjana i vatru sa žrtvenika te je odmah prošao u svetinju, u svjetlost zlatnog svijećnjaka. Na žrtvenik, koji je stajao između svijećnjaka i postavljenog kruha, stavio

je vatru, a zatim izmrvio tamjan na nju. Čitamo da je tamjan prodro u Svetinju nad svetinjama. Ovo je bilo nužno. Značaj ove izjave je da je tamjan koji je prinio veliki svećenik bio drugačija slika, kako ju je vidio Svemogući. Bio je to mio miris Bogu. Otišao je ispred našeg Gospodina u Svetinju nad svetinjama i tamo počivao na pomirilištu. Obratite pažnju, stoga, na tri spaljivanja. Ono u Svetinji predstavljalo je Božanski pogled na Kristovu žrtvu tijekom tri i pol godine njegove službe. Spaljivanje sala na mjedenom žrtveniku u dvorištu predstavljalo je žrtvu našeg Gospodina kako su je vidjeli njegovi učenici i vjerni sljedbenici, oni opravdani - oko pet stotina braće. A svi koji su od tada došli u ovo stanje opravdanja, vjerom su vidjeli istu tu žrtvu. Spaljivanje trupla izvan logora predstavljalo je žrtvu našeg Gospodina gledano s ljudskog stajališta. Za njih je to nepravilna uporaba vremena i energije. Njima je njegov život imao neugodan miris, jer su ga smatrali prijateljem carinika i grešnika. Ta tri spaljivanja, izvan logora, unutar dvorišta i u prvoj od svetinja, zajedno su predstavljala žrtvu našeg Gospodina s ovih uvelike različitih stajališta. Kada je jedno završilo, sve je završilo - kada je naš Gospodin bio razapet. Njegova žrtva je tada bila dovršena. Prešao je iza zavjese u uskrsnuću koje je uslijedilo. Ipak, djelo našeg Gospodina u drugom smislu nije bilo dovršeno na Kalvariji. Tek je bilo započeto. On je dovršio prvi dio svoje žrtve - žrtvu vlastite osobe, tijela koje mu je bilo pripremljeno. Ali imao je obaviti još veće djelo, naime, prema Očevom planu, prihvaćanje i žrtvovanje klase Crkve - "Crkve prvorodenaca, čija su imena zapisana na nebu." Glava ove Crkve dovršio je svoju žrtvu i postao Gospodar slave, ali ostatak je tek trebao proći kroz slična iskustva njegovima - hodajući njegovim stopama.

6.13. Pojavio se za nas

U tipu, kada je veliki svećenik završio s prinošenjem tamjana, uzeo je krv junca i ušao s njom u Svetinju nad svetinjama, sagnuvši se pod drugom zavjesom, koja je oslikavala tri dana našeg Gospodina u grobu. Uskrsnuo je s druge strane zavjese kao duhovno biće i kasnije uzašao na visinu, "da se tamo pojavi u Božjoj prisutnosti za nas." Gledajući tip i prateći njegovo ispunjenje, otkrivamo da je to značilo škropljenje krvlju po

pomirilištu i pred pomirilištem. Kada apostol kaže da se on pojavio za nas, nalazimo da je ovo ispunjenje bilo tipizirano svećenikovim prinošenjem krvi u ime samoga sebe i svoje kuće - Crkve, koja je njegovo Tijelo; "velikog mnoštva", "kućanstva vjere", antitipičnih Levita ili Levijeve kuće.

6.14. Dva jarca predstavljala su sve posvećene

Nakon prinošenja krvi junca, veliki svećenik izašao je i položio ruke na jarce, kao što je već opisano, i prihvatio jednog od njih kao Gospodinovog jarca za žrtvu, a drugog kao jarca za otpuštenje, za uništenje. Bacanje ždrijeba ukazivalo je na to da veliki svećenik nije imao izbora o tome koji će biti žrtva. Isto tako, svi koji se posvete Gospodinu podobni su za žrtvu, a Gospodin ne gleda tko je tko, već je voljan prihvatiti sve koji su vjerni svojoj saveznoj obvezi. Ta dva jarca, kao što ćemo pokazati, predstavljala su ili tipizirala posvećenu Crkvu ovog Evanđeoskog doba, koji su se iz svijeta prikazali Gospodinu. Gospodinov jarac predstavlja udove Tijela Velikog svećenika; jarac za otpuštenje predstavlja manje vjerne iz Crkve, "veliko mnoštvo", antitipične Levite. U tipu čitamo da je veliki svećenik položio ruke na Gospodinovog jarca, udario ga, zaklao ga i uzeo njegovu krv te učinio s njom isto kao što je učinio s junčevom, dok je njegovo salo na sličan način stavljeno na mjedeni žrtvenik, a njegovo meso spaljeno izvan logora. Ova činjenica ilustrira Crkvu koja ima udjela u Kristovim patnjama i ispunja ono što je nedostajalo od njegovih nevolja. To je istina ne samo za apostole, već i za sve koji su od tada žrtvovali sve u interesu Gospodina, Istine i braće.

6.15. Identifikacija antitipičnog junca i jarca

U našem tekstu apostol poistovjećuje Gospodina s juncem, a njegov vjerni narod s jarcem. Podsjeća nas da nijedne druge žrtve osim onih za prinos za grijeh nikada nisu bile spaljene izvan logora i da nijednoj drugoj žrtvi krv nije bila žrtvovana i poštropljena u Svetinji nad svetinjama za pomirenje za grijeh. Zatim apostol kaže: "Izađimo stoga k Njemu (Isusu) izvan logora, noseći Njegovu sramotu." Ovo su, dakle,

"bolje žrtve" koje uistinu odnose grijeh, kako to objašnjava sv. Pavao. Učinak ovog velikog žrtvenog djela velikog svećenika tijekom ovog jednog žrtvenog Dana pomirenja nikada neće trebati ponavljati. Ono će temeljito ostvariti Božanske svrhe i donijeti potpuno pomirenje svijeta. Zasluga je, naravno, u žrtvi junca. Junac je predstavljao naš Gospodina Isusa, dok je jarac predstavljao mnoštvo od 144.000. Polaganje naših života u Gospodinovu službu nema stvarne vrijednosti u sebi — to samo po sebi nikada ne bi oduzelo grijeh. Cjelokupna zasluga naše žrtve je kroz opravdanje koje se prvo primijenilo na ovu klasu jarca kroz zaslugu žrtve junca.

6.16. Veliki svećenik uračunao krv jarca kao dio Svoje žrtve

Tip nam govori da je veliki svećenik uračunao ovu krv jarca kao dio svoje jedne žrtve, jedne žrtve kojom će biti blagoslovljeni svi koji ikada zadobiju vječni život. Veliki svećenik ponudio je krv jarca u potpuno drugu svrhu od one za koju je prethodno primijenio krv junca. Krv junca bila je za velikog svećenika i članove njegovog kućanstva. Krv jarca bila je za sav preostali narod Izraela. U antitipu Kristova krv vrijedi za njegove posvećene svete, "malo stado", "kraljevsko svećenstvo", i za Levite, "veliko mnoštvo", dok on žrtvenu zaslugu Crkve, Kristovog Tijela, primjenjuje u ime cijelog naroda, svijeta — za sve iz svijeta koji žele iskoristiti slavne mogućnosti pomirenja.

6.17. Duhovski blagoslov

Kada je veliki svećenik završio prvu žrtvu i prinošenje njezine krvi, izašao je. Očitovao se na Pedesetnicu i simbolično položio ruke na Crkvu u duhovskom blagoslovu, čime su njegovi sljedbenici bili osposobljeni prilagoditi se uvjetima njegove žrtve. Ali nakon prinošenja krvi jarca, veliki svećenik je predstavljen kao onaj koji je završio svoj posao. On skida svoje žrtvene haljine i oblači haljine slave i ljepote, koje tipiziraju slavne osobine Kristovog karaktera i časnu misiju na koju je pomazan kao Prorok, Svećenik, Kralj, Sudac i Posrednik svijeta. Tako njegov izlazak predstavlja Drugi dolazak našeg Gospodina i preuzimanje božanske slave i moći, u koje će vrijeme Crkva biti s njim kao udovi njegovog

Tijela, te će surađivati u dijeljenju blagoslova Novog saveza Izraelu i svim obiteljima na zemlji. Kao što su na Dan pomirenja Izraelci obukli kostrijet i nisu jeli ugodnu hranu, nego postili i čekali izlazak velikog svećenika u njegovim haljinama slave i ljepote, tako je bilo i tijekom cijelog ovog Evanđeoskog doba. Cijeli svijet leži u zlu, preplavljen grijehom, smrću i pokvarenošću. O njima sv. Pavao objavljuje: "Znamo doista da sve stvorenje uzdiše i muči se u porođajnim bolima sve dosad. Jer stvorenje sa žudnjom iščekuje objavljivanje sinova Božjih" (Rim. 8:22, 19) — čekajući Velikog svećenika, Glavu i Tijelo, tipiziranog slavnim haljinama židovskog velikog svećenika. Slijedeći sliku malo dalje, vidimo da je veliki svećenik u svojim slavnim haljinama prišao Žrtveniku, podigao ruke i dao svoj blagoslov narodu — blagoslov Novog saveza, blagoslov oproštenja grijeha, blagoslov izlivanja svetog Duha na svako tijelo. Ako je u tipu prikazan blagoslov, koliko će tek veći biti blagoslov u stvarnosti! Kao što je u tipu narod ustao, odbacio kostrijet i post te se radovao svom oproštenju, tako će se ujutro Tisućljeća svijet, dolazeći do spoznaje velikog Velikog svećenika i žrtava Pomirenja, podići iz grijeha, degradacije i smrti i radovati se božanskoj milosti te u ostvarenju mnogih blagoslova restitucije postavljenih pred Izrael, kako je objavljeno na usta svih svetih proroka od postanka svijeta. — Djela 3:20.

6.18. Vlastitom krvlju

U kontekstu apostol kaže: "Zato je i Isus, da bi posvetio narod vlastitom krvlju, trpio izvan vrata." (Heb. 13:12.) Pitaju li nas koji to narod Isus želi posvetiti vlastitom krvlju? Odgovaramo, u širem smislu te riječi: "Sve ljude — sve koji će ikada prihvatiti posvećenje, očišćenje, pomirenje kroz njega." Čitamo da je dao sebe kao otkupninu za sve. Nije važno što on to nije primijenio odjednom za sve, već samo za nas, Crkvu, "kućanstvo vjere." Namjera njegove žrtve bila je za sve. To ne mijenja činjenicu da se do sada zasluga Isusove žrtve ne proteže izvan "kućanstva vjere." U pravo vrijeme, kroz Crkvu, njegova će se zasluga proširiti na svako stvorenje. Tako je pisano: "Ovi neka milosrđe postignu vašim milosrđem," a mi svoje milosrđe dobivamo kroz Isusovu smrt, jer je on božanskom milošću okusio smrt za svakog čovjeka.

6.19. Uloga žrtvenog jarca

Neki su, bez dubljeg razmišljanja, primijetili da žrtveni jarc ne može predstavljati klasu duhovnih bića, jer nikada nije ušao u Svetinju niti u Svetinju nad svetinjama. Odgovaramo da niti junac niti Gospodinov jarc ne ulaze u Svetinju niti u Svetinju nad svetinjama. U Svetinju nad svetinjama unosila se samo krv onih koji su bili uzeti u nju, a krv predstavlja dragovoljnu predaju zemaljskih prava, privilegija i života, u skladu s božanskom voljom ili uređenjem. Žrtveni jarc, ili klasa "velikog mnoštva", sastoji se od onih koji su prinijeli sebe i bili prihvaćeni, ali koji nisu uspjeli ispuniti uvjete svoje žrtve. Ne uspijevajući postati članovi Tijela Velikog svećenika i dionici njegove slave na božanskoj razini, ovi bi izgubili sve, da Gospodin nije za njih posebno providio iskustvo nevolje za uništenje tijela, kako bi se duh spasio u dan Gospodina Isusa. Oni su bili prihvaćeni od Gospodina zbog svoje vjere i posvećenja do smrti. No budući da ne bi izvršili svoje posvećenje držeći se sadašnjeg zemaljskog života, oni bi sve izgubili, da nije bilo ovog aranžmana donesenog u njihovo ime za uništenje njihovog tijela. Ne trebamo o njima misliti kao o nečasnoj klasi, nevjernoj klasi, nerazvijenoj klasi. Nitko ne može steći vječni život po božanskom uređenju ni na jednoj razini postojanja osim ako se ne preobrazi i dovede u stanje potpunog lojaliteta Bogu i njegovoj pravednosti. Bilo tko tko ne dosegne najviši standard poslušnosti Bogu ne bi bio smatran dostojnim vječnog života u "velikom mnoštvu", niti u bilo kojem drugom. Budući da su začeti svetim Duhom, ne mogu ponovno preuzeti svoja zemaljska prava i blagoslove restitucije. Oni koji su jednom posvećeni i žrtvovani zauvijek su otišli. Ako duhovni život ne bi bio postignut, implikacija bi bila Druga smrt.

6.20. Veliko mnoštvo i pomirenje za grijeh

Klasa "velikog mnoštva" nema nikakve veze s pomirenjem za grijeh, jer žrtveni jarc nije ni spaljen izvan logora, niti je njegova krv unesena u Svetinju nad svetinjama. Što je onda značila izjava (Lev. 16:21) da je Aron položio ruke na glavu žrtvenog jarca i priznao nad njim sva bezakonja djece Izraelove i sve njihove prijestupe u svim njihovim grijesima, stavljajući ih na glavu jarca?

6.21. Grijesi priznati na glavi žrtvenog jarca

Pomirenje za grijeh izvršeno krvlju junca i krvlju Gospodinovog jarca predstavljalo je pomirenje za izvorni Adamov grijeh i sve slabosti i nesavršenosti koje se mogu izravno povezati s njim. Budući da je krv ovih dviju životinja dala zadovoljštinu za sve takve grijehe svih ljudi, očito je da nijedan nije ostao da bi se priznao na glavi žrtvenog jarca. Koji su onda to bili grijesi koje je Aron priznao na glavi žrtvenog jarca? Odgovaramo da su to bili takvi prijestupi za koje nas je naš Gospodin učio da molimo: "Oprosti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim." Ako mi slobodno oprostimo onima koji griješe protiv nas, Bog će slobodno oprostiti naše prijestupe. Ali on nije oprostio izvorni grijeh, već nas je umjesto toga zbog njega osudio na smrt i providio svog Sina kao našeg Otkupitelja. Ovi su prijestupi propusti, nesavršenosti itd., kako je predstavljeno u nepažnji ili ravnodušnosti ili samovolji ili bilo kojem drugom propustu da se vrši Gospodinova volja najbolje što znamo. Gospodin prikazuje da on vrlo strogo vodi računa o svim svjetskim poslovima. On objašnjava da su teške nevolje koje su snašle židovsku naciju na kraju njezinog vremena žetve bile retributivno iskustvo. U toj strašnoj nevolji s kojom je završilo njihovo doba, kako je naš Gospodin prerekao, Gospodin je tražio svu pravednu krv prolivenu na zemlji od dana pravednog Abela pa sve do tog vremena. Ukratko, svaka nepravda vapi za osvetom, za odmazdom, za kaznom. Veliki izvorni grijeh, čija je kazna smrt, naš Gospodin Isus je platio, umirući, pravedan za nepravde. Ali postoje mnogi grijesi, mnoge nepravde iz prošlosti, kao i iz sadašnjosti, za koje se Pravdi još uvijek nije položilo račun. Na primjer, u Otkrivenju čitamo da su duše pod žrtvenikom vapile: "Dokle, Gospodaru sveti i istiniti, nećeš suditi i osvećivati našu krv na onima koji žive na zemlji?" (Otkr. 6:10.) Pravda samo čeka da se popuni puni broj onih koji su progonjeni zbog pravednosti, a onda će uslijediti kazna. Veliko vrijeme nevolje s kojim će završiti ovo doba će, poput vremena nevolje koje je zaključilo židovsko doba, značiti vrijeme poravnania zahtjeva Pravde. "Velikom mnoštvu", koje ne uspije prinijeti žrtvu u prihvatljivo vrijeme, bit će dopušteno da podijeli znatnu mjeru te nevolje koja dolazi na svijet — kako bi, ako hoćete, otkazalo mjeru nevolja koje inače moraju doći na čovječanstvo u

cjelini. Kada dođe to vrijeme ovi dragi prijatelji, predstavljeni u "velikom mnoštvu", radovat će se svom udjelu u patnji i uništenju tijela, kako bi mogli biti spašeni kao duhovna bića u dan Gospodina Isusa. A ono što će oni pretrpjeti od bezakonja svijeta značit će toliko manje za druge u tom danu nevolje.

6.22. Zajedništvo u Njegovim patnjama

Da je naš Gospodin patio, Pravednik za nepravde, Sveto pismo jasno izlaže — ne samo količinu boli koju je iskusio, ili, na starom engleskom suffered: on je pretrpio smrt zbog grijeha. Mi patimo s njim. Mi smo dionici njegovih patnji. Najteže patnje našeg Gospodina bile su vjerojatno u Getsemaniju, gdje, čitamo, bio je u velikoj tjeskobi i gdje "od naroda nije bilo nikoga s njim", čak su i vjerni, ljubljani jedanaestorica apostola bili pospani i nisu mogli bdjeti s njim u tom času. Ali oni nisu mogli shvatiti njegovu muku — da mu je program sljedećih nekoliko sati toliko značio. Znao je da se u svom savezu sklopljenom na Jordanu odrekao svojih zemaljskih prava i privilegija. Znao je da sada njegova cjelokupna ovisnost o budućem životu počiva na uskrснуću od mrtvih te je također znao da, ako ne bi savršeno i potpuno izvršio božansku volju, ne bi mu mogla biti odobrena slavna promjena uskrснуća i vječna slava duhovne razine. Tako čitamo da je sa silnim vapajima i suzama prinosio molitve onome koji ga je mogao spasiti od smrti i da je bio uslišan u onome čega se bojao. Bojao se smrti — ne zato što bi sumnjao u obećanje nebeskog Oca da će mu, ako vjerno izvrši svoju žrtvu, biti darovano slavno uskrснуće. Bojao se da je nenamjerno možda napravio neku pogrešku, možda propustio ispuniti neki dio svog zavjeta posvećenja. Bojao se, stoga, da možda nije ušla puna mjera oblaka kada u Svetinju nad svetinjama da pokrije pomirilište i da pokaže da je do posljednjeg stupnja bio vjeran u svom žrtvovanju. Tada mu se ukazao anđeo da ga ohrabri. Kakvo je to bilo ohrabrenje nije otkriveno, ali se najočitije odnosilo na stvari kojih se bojao. Nesumnjivo ga je anđeo, kao Očev predstavnik, uvjerio u njegovu vjernost; da je njegovo žrtvovanje bilo prihvatljivo u Očevim očima. Odmah je nastupio veliki mir u kojem se stišala velika oluja tjeskobe koja je samo trenutak prije prijetila da će razoriti njegovo smrtno

tijelo. Od tada ga vidimo kao najmirnijeg od svih — pred velikim svećenicima kako podnosi protivljenje grešnika, u prisutnosti Pilata i rabina. Vođen na križ bio je najsamosvjesniji od svih o kojima imamo bilo kakva saznanja tom prigodom. Kada su ga učenici napustili, on je posredovao da ih ne progone, nego da ih puste da idu svojim putem. Kada ga je Petar zanijekao, on je smireno pogledao prema Petru, podsjećajući ga na proročanstvo. Na putu prema Kalvariji upravo je on govorio riječi mira uplakanim ženama, govoreći: "Ne plačite nada mnom, nego plačite nad sobom." Kako su različita iskustva Kristovih sljedbenika! Imamo ga ne samo kao Primjer i kao Učitelja, već i kao našeg Zaštitnika i kao našeg Zastupnika. Mi doista možemo imati snažnu utjehu jer nas je uvjerio da se on nije samo pojavio za nas, već da nam može priteći u pomoć u svakom trenutku potrebe. On je još uvijek Glava Crkve, koja je njegovo Tijelo. On još uvijek nadgleda interese svih svojih udova. On nam još uvijek govori, kao što je govorio Njegovim učenicima u stara vremena:

6.23. „Ovo je moja krv - pijte iz nje svi“

Tko god ne uspijeva jasno vidjeti da je Crkva u današnje vrijeme udovi Kristovog Tijela nika da ne može razumjeti kako Crkva treba dijeliti Gospodinovu žrtvu, kako je predstavljeno u njegovoj čaši. Nakon što je naš Gospodin na Posljednjoj večeri sam kušao od ploda trsa, pružio je čašu svojim učenicima govoreći: "Ovo je moja krv Novoga saveza, koja se prolijeva za mnoge na otpuštenje grijeha. Pijte iz nje svi." Ne samo da je naš Gospodin pio iz simbolične čaše prije nego što ju je dao svojim učenicima, nego je pio iz te iste stvarne čaše, čije sudjelovanje zahtijeva od nas kao dokaz naše odanosti kao njegovih učenika. Ovo je čaša sramote, tuge, poniženja, samoodricanja u korist drugih. Učitelj je o njoj govorio kao o čaši koju mu je Otac pripremio. Ostavio je dio nje za nas, kako bismo imali privilegiju dijeliti njegove patnje i slavu koja će uslijediti čim i posljednji ud njegovog mističnog Tijela bude proslavljen. Kad je predao čašu svojim učenicima na Spomen-večeri, njegove riječi, "Pijte iz nje svi", ne samo da su značile da svi koji žele biti njegovi učenici moraju piti iz te čaše, nego su značile i da njegovi sljedbenici moraju popiti cijelu čašu, ne smiju

ostaviti ništa od nje. Drugim riječima, Kristove patnje isključivo pripadaju ovom Evanđeoskom dobu, označenom njegovim vlastitim patnjama na njegovom početku i završavajući objavom njegove slave u Kraljevstvu. Tijekom Tisućugodišnjeg doba svijet neće morati piti od Kristovih patnji i nitko od njih neće imati priliku postati sunasljednikom s Otkupiteljem. Učitelj je rekao da je ta čaša krv Novog zavjeta - nova oporuka, njegova volja ili Zavjet, kojim on ostavlja svoja zemaljska prava i zemaljske časti zemaljskom sjemenu Abrahamovom i svijetu čovječanstva kroz njih. Njegova je krv bila neophodna za pečaćenje Novog saveza, a mi smo pozvani da podijelimo njegovu čašu, da podijelimo pečaćenje i da podijelimo dodjeljivanje blagoslova Novog saveza Izraelu i svijetu. Tko god ne pije iz ove čaše, tko god ne dijeli Kristove patnje - iste patnje koje je on iskusio, kao udovi njegovog Tijela - ne može dijeliti s njim njegovo Tisućugodišnje prijestolje slave, posredstvom kojeg će blagoslovi Novog saveza biti uspostavljeni sa svijetom.

6.24. Pijenje njegove "Čaše"

Obratite pažnju na ovaj nagovještaj da njegovi sljedbenici moraju dijeliti s njim njegove patnje i zabilježite izjavu da oni moraju sudjelovati u istim patnjama ako žele sjediti s njim na njegovom prijestolju. Poslušajte dvojicu učenika kada su ga neposredno prije njegove smrti upitali mogu li sjediti, jedan zdesna, a drugi slijeva, u njegovom Kraljevstvu. Isus je odgovorio: "Ne znate što istete. Možete li piti čašu koju ću ja piti i krstiti se krštenjem kojim se ja krstim?" (Matej 20:22.) Kada su potvrdili svoju spremnost, uvjerio ih je da će doista dijeliti s njim njegovo prijestolje i doista piti iz njegove čaše te podijeliti njegovo krštenje smrti i imati mjesto u njegovom Kraljevstvu.

6.25. Čvrsto se držati Obećanja

Držimo se čvrsto ovih dragocjenih obećanja. Ako drugi izgube svoj oslonac i tvrde da više ne mogu ovako vidjeti s nama, trebamo im se smilovati jer je svjetlo koje su imali nestalo iz njih. Nemojmo udarati slijepe, već radije budimo ljubazni i velikodušni prema svima. Što je veći broj slijepih, to je veći blagoslov i privilegija

onih koji vide. Radujmo se u svojim privilegijama i koristimo ih. Sjetimo se Učiteljevih riječi: "Ako svjetlost koja je u tebi postane tama, kolika će to tama biti." Takvi su u jadnijem stanju od onih u svijetu koji nikada nisu vidjeli. Sjetimo se, također, da su sve vrste sljepoće više ili manje zarazne te stoga čuvajmo svoj duhovni vid kao jedan od najdragocjenijih darova koje nam je Gospodin dao.